

בעיר קראקא

במשך שנים רבות פיטמו את המטבח היהודי
בבשר טריפה, סיפור מזעזע שאירע בזמן כהונתו
של הצדיק הקדוש רבי נתן נטע שפירא
זצוקלה"ה, בעל מחבר ספר "מגלה עמוקות".

יו"ל ע"י

חברת מקיצי נרדמים

ספר

מלחמת קדש בפרשת ניקור החלב

תוכן הקונטרס
לגלות מצפונם – למענה נעלמים
להעלות מטמונים

א. מדוע לא עלתה ארוכה לשבר בת עמי? על מה ולמה לא עלה ביד הרבנים הצדיקים גודרי גדר ועומדי בפרץ להעמיד הדת על תלה ולסדר סדר ניקור הבשר באופן נעלה?

ב. יתגלה השתלשלות הענינים מאז שבאו על האמת כי הבשר עם החלב נמכרין יחד להקונה, והמון בני ישראל נכשלין יום יום בכמות ענק של אכילת חלב, ופעולת העסקנים לעורר לבב הרבנים המכשירים ושאר רבנים, ואופן תשומת לב הרבנים להמצב ופעולתם.

ג. מי הם נוטלי חלק בראש למנוע שיפור המצב שבגינם בעה"ר אוכלין אלפי אלפים כזיתים חלב מדי יום ביומו בני ישראל כשרים שומרי תורה ומצות.

ד. הזיוף הגדול של ס' פרי תמרים שזייפו וסילפו דברי תורת משה באופן נורא ומבהיל אשר כמוהו לא נהיתה מימות המשכילים הראשונים שהחריבו מדינת אשכנז בעקירת עיקרי ויסודי התורה. ע"י נתוח לנתחים תורת משה רבנו.

ה. סדר התשובה להמזיזים הנ"ל וכן המסייעים להם במישרים או בעקיפין ועונש המר והנמהר המעותר להאינו שב כראוי ומכשיל עוד היום דבר יום ביומו אלפי אלפים נשמות כשרות ונקיות בטומטם מאכ"א המטמטם הלב והמוח שעלול להעביר על הדת רח"ל.

ו. רבנים המחזקין ידי אוכלי ומאכילי חלב – וכן רבנים האוכלים בעצמם בשר – וכן רבנים היושבים בחיבוק ידיים מה יענו ליום פקודה – ציור מדומה מסדר דין וחשבון לרב גדול ת"ח ויר"ש שלא לקח חבל במחאה עבור הבשר – המשא ומתן של הרב עם ב"ד של מעלה.

ז. ועוד הרבה ענינים נחרצים ויסודיים לאוכלי בשר – להאינם אוכלין – להמוחין באוכלי בשר – ולהאינם מוחין.

עין בסוף הספר קינה לקונן בכל עת צרה על חורבן הדת באכילת נבילות וטריפות חלב דם שהוא מקור ושרש כל צרות ישראל בכל עין ועין בכל התפוצות היי.

הצאתי לאור בחמלת ד' עלי בזכות אבותי ורבתי הקדושים

הק' שלום יודא גראס

אבדק"ק האלמין

ברוקלין נוא יורק

שנת תשמ"ה לפ"ק

הקדמה

מאחר וימי התשובה כבר בשער, אנו רוצים בזאת לעורר את הלבבות הדרומים, ולכן אנו מדפיסים כאן מחדש את הסיפור "בעיר קראקא", שכל מי שקורא את הסיפור בוודאי נדהם, ובאין ספק שיהיה הסיפור השפעה טובה על הקורא. מהסיפור הזה גם ניתן לראות בכירור מה הוא העונש החמור של מאכיל נבילות וטריפות, וגם רואים שבגלל זה מתים יהודים בגיל צעיר מאוד ובאופן פתאומי (כפי שאנו שומעים כאן לאחרונה ואיננו יודעים למה) קוראים לציבור במודעות לחזור בתשובה ולהגיד את כל התהלים וכדומה ואין יודעים היכן להתחיל לשוב בתשובה) ועוד יותר ניתן לראות מכאן שאפילו רב שהוא כל כך גדול כמו הבעל "מגלה עמוקות" זי"ע גם ניתן היה לרמות אותו כל כך הרבה שנים ותחת נשיאותו בעירו נתנו לכל בני העיר לאכול נבלות וטרפות רח"ל באין מפריע, ולכן על כל יהודי בימים אלה ליחבונן טוב כמה שנעשה מסביבו, ויעשה חשבון כמה והיכן אוחזים, ובכדי לערוך את החשבון בקלות יתר.

העתקנו קטע מהספר ברית מטה משה שהודפס בשנת תס"א שמשם ניתן לראות שאפילו בזמנים ההם מאחר ושחטו במהירות מסווגת זעק המחבר שזה ממש נבילות וטריפות, והוא כותב שהשוחטים מתעייפים ומאבדים את ההרגשה ועוד מכשולות, מכל שכן בזמנינו שהמכשולות שהיו בזמנים ההם הוכפלו חייב כל יהודי להזהר ולדעת מה הוא אוכל.

כן אנו מדפיסים תשובה משו"ת בית הלל מהגה"צ ר' הלל מקאלאמייע זי"ע שמשם רואים שמחטא זה של אכילת נבילות וטריפות מתים ילדים קטנים רח"ל, ואינם קרואים יותר בניו של הקב"ה (אפילו כשהולכים למקוה וקובעים עיתים לתורה כל יום). כן הדפסנו מרבה של שאמלוי זי"ע דברים מענינים בענין המכשולות בשחיטה, ובפרט מה שהוא מספר בשם רבה של צאנז זי"ע שעי"א אכילת נבילות וטריפות ירדו קהילות רבות מדרך הישר, ושלא נרמה את עצמנו שאנו יותר טובים מהם, כי לא רק בדור הזה שחונך בארה"ב, אלא אפילו בקרב אלו שחונכו במולדת הישנה באירופה רואים הבדל ניכר איך שנראו אז למה שהם היום, ועל אף שכאן הלבישו

שטריימלים וקאפוטות, אף שבאירופה היו מגולחים, כל זה רק בחיצוניות, אך בפנימיות הם הרבה יותר גרועים.

וכל זה נובע מכך שאוכלים מאכלות אסורות כפי שכתוב בפרי חדש וכפי שהרמ"א כותב שם (ביו"ד סי' פ"א סעי' ז') שאשה המינקת שלא תאכל דברים שהם אסורים (והט"ז והש"ך אומרים שכל זה מדובר אפילו אצל אשה שצריכה לאכול זאת בגלל פיקוח נפש, אסור לה להניק את הילד) ועל כך אומר הפרי חדש ז"ל שבגלל שבזמנינו לא נזהרים על אותם הדברים, לכן הילדים יוצאים לתרבות רעה, והרבה מהם הם בעלי עזות פנים של הדור הזה וכו' ואפילו כשאומרים להם מוסר הם אינם שומעים זאת. עד כאן מצוטט מספרו של הפרי חדש.

ובדיוק אותו דבר כותב הגאון החיד"א זי"ע בספרו מחזיק ברכה על הרמ"א המוזכר לעיל, כשרואים מלים כאלו של גאונים וצדיקים היו צריכים להסתכל האם אצלנו אין המצב דומה, שומעים מדי יום ביומו סיפורים על ילדים מבתים חרדיים דברים שלכאורה היו מתאימים לקרוא לילדים שנולדו אצל הורים המתגוררים ביערות, וזה מה שכתוב "רוב ילדים" ואילו אצלנו זה רק מיעוט תדעו שהמספר גדול יותר, כי לא כל המעשיות מגיעים לאנשים, וכשכל אחד יידע מכל הנעשה היה כבר מזמן חושך בעינים, אך לדאבון כולנו העינים כבר מזמן תועות ממאכלות אסורות ולא שומעים ולא יודעים, כפי שכתוב בס' דגל מחנה אפרים בפרשת עקב על הפסוק ומלתם את ערלת לבבכם בשם הרמב"ם בתשובותיו שהשיב לאלו שהיו להם ספיקות בתחיית המתים, הוא טען שספיקות כאלו נולדות אצל בן אדם רק על ידי אכילת מאכלות אסורות, עד כדי כך שיש להם ספיקות אפילו ביי"ג עיקרים.

גם צריכים לערוך חשבון הנפש על מה שהבאר מים חיים כותב בפרשת חיי שרה וז"ל: בדורותנו אנו שאם בא מישהו וסכין בידו ואומר שהוא שוחט ובודק ומומחה מאמינים לו וכלל אין מבררים עליו, ואומרים שמן הסתם כל מי שמצוי אצל השחיטה מומחה הוא, ואותו דבר ביין חלב ודגים א.ד.ג. דברים שיש עליהם חשש איסור כשקונים דברים כאלו שיש לבדוק שלא יהיו בהם חלילה תולעים, אז הוא אומר לעצמו שמן הסתם הוא יהודי חרד ולא יתן לאכול משהו שאסור באכילה, אך כשמגיעים לעניני כספים כאן הוא מפסיק להאמין עד שהוא לא ישאל ויחקור היטב מי הוא אותו אדם האם הוא נאמן, האם ניתן להאמין לו או לא, ולבסוף כשהוא כבר נותן לו את הכסף, הוא מביא עדים וחותמים ונותנים, והוא עדיין רועד כל הזמן האם

קנט

הוא יחזיר לו את הכסף. עד כאן דברי הבאמ"ח. (יש לעיין בפנים הספר היכן שהוא מאריך יותר בענין).

עתה בכל ביקור בחנות היה צריך לעשות את אותו החשבון כשנכנסים לחנות לקנות משהו ורואים על המוצר חותמת של רב שהוא אינו מכירו כלל, ואפילו אם הוא כבר פעם שמע עליו הוא עדיין אינו יודע איזה סוג אדם הוא, ואז באמת הוא היה צריך לחשוב בלבו האם באותה שיטה עיוורת הוא גם היה מאמין לו בעניני כספים, ואותו דבר בכל הקשור לקעיטערער ומסעדות.

כן צריך כל יהודי תמיד להעמיד לפני עיניו את מה שהחפץ חיים כותב בספרו מחנה ישראל שחייל יהודי שאל אתו מה עליו להעדיף, הוא יכול להיות במחלקה שהמפקד הוא אדם טוב וירשה לשחוט ולאכול כשר אך הוא יאלץ לעבוד שם בשבת, או שיעדיף מחלקה אחרת ששם הוא לא יוכל לאכול כשר אך לא יאלץ לעבוד בשבת, ואז הוא בא לחפץ חיים ושאל מה עליו להעדיף, והחפץ חיים הורה לו ללכת למחלקה היכן שמחללים שבת, והטעם שאמנם שבת הוא איסור סקילה אך כשהוא ישוב הביתה הוא יוכל לשמור הרבה שבתות, אך כשהוא יוכל נבלות וטרפות "הפגם ישאר בנשמתו לעולם" עד כאן דברי החפץ חיים.

כשמתכוונים בדברים אלו של החפץ חיים היה חייב כל אדם לערוך חשבון נפש עד כמה חייבים להזהר מלאכול נבלות וטרפות כי זה נשאר עד עולם ואף אחד לא היה מכניס את עצמו לספקות בענין זה בגשמיות וכל שכן ברוחניות. ועל כן החי יתן אל לבו כל זמן שעוד ניתן בימי התשובה ושלא ירמו את עצמם בתירוצים שונים, ושכל אחד יידע שעל כל כזית של בשר בהמה שאוכלים פה בארצות הברית משחקים בספק נבלה וטריפה, ואין כל חילוק איזה חותמת יש לבשר הבהמה. ובעופות חייבים גם כן לדעת מי הוא השוחט וכמה הוא שוחט לשעה מבלי שהוא נח, והאם לא מדובר בשחיטת מכונה, ובשום אופן לא לסמוך על השם שיש על החותמת, ובזכות התשובה כולנו נזכה לישועה ונתברך בברכת כתיבה וחתימה טובה בכלל כל ישראל אמן.

***

שני הקצבים
מאכילי נבילות וטריפות חלב ודם
בעלי תשובה
קראקא שמ"ו — נוא יארק תשמ"ו
הסיפור שאירע בקראקא חוזר על עצמו בארה"ב

הופיע מחדש הסיפור המזעזע שאירע לפני 400 שנה, שזיעזע את העולם כולו ובמיוחד את יהודי אירופה. מומחים מעידים כי הסיפור הזה הוא המזעזע והמעניין ביותר שאירע בכלל ישראל בכל הדורות. תוכן הסיפור:

1. מה שקצבים מסוגלים לעשות
2. גדולי ישראל נופלים במלכודת
3. דרך ושיטה לרמות את כלל ישראל כאכילת נבילות וטריפות.
4. קצבים מחלקים צדקה ביד רחבה לכל נושא ונצרף.
5. לקצבים מקום מכובד בכל עניני הקהילה ועומדים במרכזה.
6. מקום מיוחד בשמחות ובאירועים משפחתיים מוכן עבורם בכל אירוע.
7. הבחורים המכובדים היפים והטובים ביותר חתניהם.
8. בית החיים מתמלא בנשמות של צעירים שנקטעו ברמי ימיהם.
9. אנשים צעירים משאירים אלמנות ויתומים ל"ע.
10. ילדים צעירים נפטרים מן העולם ללא עת ומשאירים הורים מלאי צער.

11. העיר כולה על גלגלים.
12. אלפי קילוגרמים של בשר נזרקים לאשפתות.
13. כלים בערך של מליוני דולרים נשברים ונזרקים לזבל.
14. עשרות בחורים ואברכים תלמידי חכמים עוזבים את הדרך הישר.
15. מנקרים מאכילים חלב ודם לעיר שלמה ששמה קראקא במשך עשרות שנים.
16. תלמידי חכמים — רבנים — דיינים — גאונים וצדיקים — ראשי ישיבות כלי קודש — סופרים — שוחטים — מלמדים — בני ישיבות — חסידים ואנשי מעשה — תינוקות של בית רבן ועשרות אלפי משפחות חשובות אוכלים נבילות וטריפות חלב ודם עשרות שנים.
17. בכיות ויללות עד לב השמים בכל קראקא.
18. ה"מגלה עמוקות" גוזר עשרות תעניות בגלל עשרות המגיפות.

בעיר קראקא

גם מי ששקע בעמקי הטומאה, והוא עמוס בחטא ושרוי בתהום השפלות, יכול לפרוץ לו דרך תשובה להטהר ולהזקק, להמריא עד שמי שמים ולהגיע למעלות קדושים וטהורים

בעל מגלה עמוקות

הגאון ר' נתן נטע שפירא נולד בשנת שמי"ה. הוא היה נכדו של ר' נתן נטע שפירא הקודם, שכיהן ברבנות בעיר הורודנא וחיבר פירוש על הספר שערי דורא וגם פירוש על רש"י על התורה בשם "אמרי שפר".

בשנת שעי"ז התחיל לכהן כרבה של קראקוב, שם החזיק ישיבה גדולה ועל תלמידיו הרבים נמנה גם הגאון ר' שבתי כהן (הש"ך). בנוסף לגאונותו בנגלה היה גם מפורסם בתור גאון בתורת הקבלה, וידוע כאיש קדוש וטהור.

חידושו על הרי"ף בשם "חדושי אנשי שם" מודפסים בכל השס"ים. אולם הוא ידוע בעולם בעיקר בגלל ספרו "מגלה עמוקות", אשר בו הוא מפרש את הפסוק "ואתחנן" במאתיים חמשים ושתיים פנים. גם פירושו על התורה נושא את השם "מגלה עמוקות".

נתבקש לישיבה של מעלה יום ד' אב שנת שצ"ג, בהיותו רק בן ארבעים ושמונה שנים. על המצבה שלו חרות בין השאר: "הוא שאומרים עליו שדבר אתו אליהו פנים אל פנים", זי"ע.

בעיר קראקא

גם מי ששקע בעמקי הטומאה, והוא עמוס בחטא ושרוי בתהום השפלות, יכול לפרוץ לו דרך תשובה להטהר ולהזקק, להמריא עד שמי שמים ולהגיע למעלות קדושים וטהורים

בעל מגלה עמוקות

הגאון ר' נתן נטע שפירא נולד בשנת שמי"ה. הוא היה נכדו של ר' נתן נטע שפירא הקודם, שכיהן ברבנות בעיר הורודנא וחיבר פירוש על הספר שערי דורא וגם פירוש על רש"י על התורה בשם "אמרי שפר". בשנת שע"ז התחיל לכהן כרבה של קראקוב, שם החזיק ישיבה גדולה ועל תלמידיו הרבים נמנה גם הגאון ר' שבתי כהן (הש"ד). בנוסף לגאונו ובגלה היה גם מפורסם בתור גאון בתורת הקבלה, וידוע כאיש קדוש וטהור. חידושו על הר"י"ף בשם "חדושי אנשי שם" מודפסים בכל השסי"ם. אולם הוא ידוע בעולם בעיקר בגלל ספרו "מגלה עמוקות", אשר בו הוא מפרש את הפסוק "ואתחנן" במאתיים חמשים ושתיים פנים. גם פירושו על התורה נושא את השם "מגלה עמוקות". נתבקש לישיבה של מעלה יום ד' אב שנת שצ"ג, בהיותו רק בן ארבעים ושמונה שנים. על המצבה שלו חרות בין השאר: "הוא שאומרים עליו שדבר אתו אליהו פנים אל פנים", זי"ע.

בעיר קראקא

גם מי ששקע בעמקי הטומאה, והוא עמוס בחטא ושרוי בתהום השפלות, יכול לפרוץ לו דרך תשובה להטהר ולהזקק, להמריא עד שמי שמים ולהגיע למעלות קדושים וטהורים

יסורי יתומים

בשנת שמ"א לאלף הששי נפטר בקראקוב קצב אחד והשאיר אחריו יתום קטן כבן ארבע. על יתום זה נכמרו רחמיו של אחד מדודיו, קצב גם הוא, והכניס אותו לביתו. הדוד הזה היה אדם קשה מאוד, כור וגס רוח, ונוסף לכך גם גידל בכיתו עוד יתום שני. המילה "גידל" באה רק לתפארת המליצה. למעשה העמיס על כתפי היתומים הרכים את העבודות הקשות ביותר, ויחד עם זאת לא נתן להם מספיק לחם לאכול ולא בגד ללבוש ולא נעלים לרגליהם.

השכם בכוקר, בעוד בחוץ שוררת אפלה, נאלצו היתומים להנתק מהשינה המתוקה, לקום מהמיטה וללכת לאיטליו, שם הוטלו עליהם עבודות שחורות. בחורף היה הכפור "חותך". באצבעותיהם כמו בסכינים, כעת שהם ניקו את הכלים במים קרים כקרח. אילו היו ישנים יותר ומקבלים יותר מזון, לא היה הקור גורם להם סבל כה קשה. אך הם אף פעם לא ישנו שינה מספיקה ואף פעם לא אכלו לשובע. תמיד היו סובלים מקור וחיוורים מחמת חוסר שינה וחרפת רעב.

הדודה לא היתה יותר טובה מהדוד. "קדחת" נתנה להם לאכול... וכאשר אחד מהיתומים היה נופל אין אונים מרעב ומקור, היו "מחזירים אותו לתחיה" על ידי מכות ומהלומות ומזהירים אותו לעבוד כמרץ ולא להתעצל.

רעב בין עיניהם

היתומים גדלו ללא תורה ולא לימדו אותם שום דבר. הם היו רחוקים מכל זיק של יהדות: לא ידעו מהי תפלה ומה זה מנהג יהודי, ואף לא לקרות את האלף בית. כשהם הגיעו לתקופת ההתבגרות, הם התחילו להבין עד כמה עלוכים חיייהם ומה קשה גורלם. הרגישו את עצמם מושפלים ונחותים, מוזנחים וכודדים ללא אח ורע שיריבו את ריבם. תנאי חיייהם המרים הפכו אותם למין ארחי-פרחי מסרבליים ומגושמים. הרעב הציץ תמיד מבין עיניהם כמו מעיני זאבים ביער. כולם התרחקו מהם, כי הם נראו כמו ילדי ג'ונגל: מלוכלכים ומגודלי פרע, יחפים, קרועים ובלואים.

באותם הימים היו הרשויות בקראקוב גובים מס כבד מבשר כשר, כך שמחירו היה גבוה מאוד, ורק אנשים אמידים היו יכולים להרשות לעצמם את התענוג לאכול בשר בימות החול. אנשים בעלי הכנסות נמוכות היו טועמים בשר רק בשבת. כיון שמרבית הלקוחות באיטליז היו מהשכבות הגבוהות, בעלי הממון, היו שולחים להם את מנות הבשר הביתה. מלאכה זו הוטלה כמובן גם היא על כתפי היתומים. היתה להם איפוא עבודה כפולה: השכם בבוקר היו עובדים עבודת פרך כמה שעות באיטליז עצמו, ולאחר מכן החל משעה שמונה-תשע בבוקר היו יוצאים לחלוקת הבשר בבתי הנגידיים.

בסיימם את עבודות-הפנים של האיטליז: להפשיט את העורות, לגרם, לחתוך ולנקר, לנקות ולשטוף — היו מעמיסים על כתפיהם הרכות סלים עם עשרות קילוגרמים של בשר ומריצים אותם למרחקים של פרסאות על פני כל העיר. אם העיזו לבקש שיתנו להם מקודם לאכול, היו הדוד והדודה מפליאים את מכותיהם בגלל "חוצפה שכזו!" ומכריחים אותם לצאת לשליחיותיהם, כשכטניהם מתכווצות מרעב.

"כאשר תביאו את הכסף מחלוקת הבשר, נלעיט לכם את הכרס באוכל"... קבעה

הדודה.

לא היתה להם איפוא שום ברירה, והם נאלצו לציית. בלילה, על משכבי הקש הצוננים היו בוכים על מר גורלם, ומרטיבים את הקש ברמעותיהם, דמעות של יתומים חסרי ישע — אך לבכיים לא היתה אוזן קשבת.

מציאה

פעם מצא אחד היתומים מטבע בעלת ערך ניכר, כתחילה רצה היתום לקנות תמורת המטבע מנה הגונה של אוכל, כדי לאכול פעם כחיים לשבעה, אך לאחר הרהור נוסף, עלה במוחו רעיון לעשות עסק כלשהו עם המטבע, וברוח שיפול בחלקו — לקנות לחם!

הוא הלך לרובע הנוצרים וקנה שם נחח גדול של בשר טרף. ולמחרת בבוקר, כאשר מסר לו הדוד את הסל עם מנות הבשר לחלוקה בין הקונים ולהביא כסף תמורתן, הוא מכר גם את נחח בשר הטרפה שלו בתור בשר כשר, וקיבל מחיר גבוה בהרבה מזה ששילם, את הכסף שהרוויח הסתיר הסתר היטב, וכאשר אחיו לצרה חזר גם הוא מסיבוכו בין הלקוחות, הוא לקח אותו והלך אחר לרחוב נידח, ושם קנו לחם, גבינה ובירה, ושניהם ערכו סעודה כדת...

הכסף מנין? שאל השני.

מצאתי! היתה התשובה.

והאח-לצרה לא שאל שאלות נוספות...

כעבור זמן מה קנה שוב נחח בשר טרף, שם אותו, למחרת, בין מנות הבשר הכשר — ושוב נפל בחלקו רווח ניכר אחר הצהרים התחמק שום עם עמיתו לרחוב הנידח, קנה דברי מאכל בשפע, שהספיק להם לסעודה דשנה.

היכן השגת כסף, היום? הקשה החבר היתום שוב.

גם היום נפלה לידי מציאה — בא המענה.

כך התנהל הענין כמה ימים: רכישת בשר טרף, עירבובו עם הבשר הכשר ומכירתו במחיר גבוה. צרכני הבשר היו קונים אצלם את הבשר ללא פקפוק, בהיותם בטוחים שהבשר כשר למהדרין. האיטליז של הדוד עמד תחת השגחה מעולה, ואף אחד לא העלה את החשד שעלולים להביא להם בשר ממקום אחר...

נתחי בשר הטרפה הלכו וגדלו מיום ליום, וכך גדלו גם הרווחים. וכך מיום ליום יכלו שני היתומים להרשות לעצמם לבזבז יותר ויותר כסף על ארוחות יקרות ומעדנים משובחים. החבר התחיל לפקפק בקשר למקורות הכסף ויום אחד הטיח בפני מאכיל הטרפה:

"אל תפטם אותי יותר בתירוץ השקוף שאתה מוצא מציאות! קורה שמוצאים פעם, פעמיים, אך לא יום יום! עזוב אותי עם השקרים שלך — אמור לי את האמת, מנין אחה משיג את הכסף?"

אך הלה החריש וסירב לגלות את האמת.

"שנינו הננו יתומים באותה מדה!" לחץ עליו החבר "לשנינו אין לא אב ולא אם, לא אח ולא אחות... שנינו שקועים באותו בוץ וגורלנו גורל אחיד, האם אינך יכול לבטוח בי?"

מאכיל הטרפות נתרכך,

הב לי את ידך בתקיעת כף שלא תספר לאף אחד ואז אגלה לך..."

השנים תקעו כף, ולאחר שהחבר נשבע לשמור על הסוד "עד עולם" — סיפור לו הלה על מעשי הנבלה אותם הוא מבצע יום יום כדי להרוויח את הכסף.

תאוות הבצע

כדי להגדיל את ה"עסק" הוא לימד את עמיתו לעכב אצלו סכומי כסף מהפדיון היומי עבור הבשר שהוא מחלק, לקנות בכסף בשר טרפה ולמכרו בתור בשר כשר במחיר גבוה יותר, ולמחרת להחזיר לדוד את הקרן, ולהמשיך לסחור בכספי הרווח, שילכו ויגדלו מיום ליום.

בהיותם כורים גמורים וחסרי חינוך לחלוטין, לא יכלו כלל להעריך את גודל הפסע שהם מבצעים. חוץ מזה היה בכך מעשה שטן כדי להכשיל יהודים מאכילי טריפה, כי ה"עסק" התקדם בצעדי ענק והתפתח והתרחב ללא מעצור. בזה אחר זה הפכו המטבחים של משפחות חרדיות לאין ספור למטבחי טריפה.

במשך שנה שלמה המשיכו שני החברים כתרמיחם הנפשעת: עירבוב בשר טריפה בתוך הבשר הכשר, וכך להגדיל את הפדיון ולשלשל את ההפרש לכיסם.

תאוות הבצע שלהם לא ידעה מעצור, ולמרות שחסכו כבר סכום הגון ע"י מעשיהם המבישים, חיפשו דרכים כיצד להגדיל את ה"עסק". הם נדברו ביניהם שאחד מהם יתחיל בכוונה תחילה לריב עם הדוד ולהחריק את החיכוכים עד כדי שהדוד יסלק אותו מהעבודה, ואז הוא ילך ויציע את עצמו לעבודה באיטליז אחר באיזור מרוחק, אפילו בשכר נמוך ביותר, ולו רק תמורת אוכל בלבד. אין דבר, זה ישתלם! כי על ידי כך תיתן להם האפשרות להפיץ את בשר הטריפה בין הלקוחות החדשים ולגרוף רווחים נוספים.

פרובוקציה

אומר ועושה: היחוס המבוגר יותר פתח בכוונה בשורה של פעולות פרובוקטיביות כדי לעורר את חמתו של הדוד. הוא עבד באיטיות משגעת, רטן כל הזמן ועשה "משגים" על כל צעד ושעל. כשהדוד היה מעיר לו על כך, היה עונה בחוצפה ובהתברכות ובצפצוף ארוך... לבסוף נתמלאה הסאה, והדוד סילק אותו מהעבודה ושלח אותו "לכל הרוחות"...

הוא השאיר איפוא את כל הקונים כשכיל חברו והוא עצמו הלך לקצב השני של קראקוב והצליח להתקבל לעבודה אצל קצב אחר, שגם באיטליוזו מכרו רק בשר כשר למהדרין...

כאן חזר מחדש התהליך המביש. כאשר שלח אותו ה"בוס" החדש לחלק כמות של כך וכך קילוגרמים בשר כשר, הוסיף משלו כמה נתחים של בשר טרפה שרכש לפני כן אצל הגוים במחיר זול, ומכר גם אותן בתור בשר כשר במחיר יקר — ואת הרווח הנקי מהפרשי המחירים היה משלשל לכיסו.

שני החברים, למרות שעבדו באיטליוזים רחוקים זה מזה, המשיכו בחשאי להיות שותפים בעסקיהם השפלים. הם נשבעו זה לזה בתקיעת כף לא להעלים זה מזה אף

קעא

פרוטה אחת. הם היו נפגשים לעתים קרובות, במקומות מיועדים, נסתרים מעין זרים, כדי לספור את צרורות כספיהם ולסכם את הרווחים, וכן ללבן "בעיות עסקיות": כיצד לתכנן את הענינים, והיכן להשיג בשר טריפה והאיטליו שלנו ילך וישגשג, עד שנהפוך שנינו לקצבים גדולים! אם נשקיע אותם מאמצים ואותו עמל ויגע, שאנו מכובזים עכשיו בשביל אחרים, כדי לבנות את עצמנו — נגיע לבסוף לעושר רב ו... בהתאם לתכנית שתוכננה מראש, השאיר היתום הצעיר את הרגל באמצע הניסור, ובהכריוו שהוא עוזב את העבודה ברגע זה כדי להיות שותף עם חבירו, הסתלקו שניהם מהאיטליו.

אטליו משלהם

הם שכרו להם חנות בשביל איטליו, קנו להם עגל והביאו אותו לשחיטה בבית המטבחים, שילמו עבור השחיטה והבדיקה המהודרת למהדרין מן המהדרין, וכן את כל ההיטלים והמסים הגבוהים, שייקרו מאוד את הבשר, ובעת ובעונה אחת שכרו מחסן במרתף של בנין באיזו סמטה נדחת באיזור מרוחק ברובע הנוצרים, מקום שם שחטו בעצמם עגל נוסף, שבשרו עלה להם בזיל הזול, ואח"כ עירבבו את שני סוגי הבשר, מכרו הכל בתור בשר כשר והרויחו כפליים.

קונים היה להם לרוב, הם המשיכו לספק בשר ללקוחות של מעבדיהם לשעבר, ואף רכשו לקוחות חדשים באיזורים המרוחקים ביותר העניקו הנחות על ימין ועל שמאל, השכילו להמציא לצרכנים השונים את החלקים המתאימים, וחילקו עצמות כתוספת חינם, וכולם היו מרוצים, אף אחד לא יכול היה להעלות את החשד הקל ביותר, שיש להם עסק עם מאכילי טריפות מהסוג הגרוע ביותר. היתכן? הרי כל כך הרבה שנים קונים אצלם בשר ואף פעם לא אירעה שום תקלה?.

הם עבדו בוהירות רבה. הקפידו להחזיק באיטליו רק כמויות בשר כאלה שיתאימו לכמות שנושחטה בשבילם בהשגחה המעולה. בכל פעם שהמשגיחים באו לערוך ביקורת, הם מצאו שהכל בסדר ללא כל דופי, את בשר הטריפה החזיקו במחסן נסתר, ומשם היו מוציאים אותו ובאין רואים משווקים ללקוחות.

העסק מתפתח

העסק הלך והתרחב משבוע לשבוע. בערבי שכחות ובערבי חג היו כבר צריכים לשחוט כמה בהמות, כי הביקוש הלך וגבר. עקרות הבית ידעו שאצל שני הקצבים החדשים אפשר לקנות את החלקים הטובים ביותר במחיר הזול ביותר. הודות למוניתין שיצאו לאיטליו שלהם הצליחו לחדור לבתים האמידים ביותר, רכושם הלך וגדל מיום ליום, הם רכשו מיבנה גדול עם רפתות וכן קנו להם דירה בשבילם. סוחרים נכבדים ופריצים מהסביבה היו מכאי ביתם ועשו אתם עסקות גדולות בראשי בקר, צאן וכבשים.

אצל הקצבים האחרים ירד הפדיון במידה ניכרת, והיו כאלה שנאלצו לסגור את עסקיהם בגללם. אף אחד לא היה יכול להתחרות בהם. הם הפכו לבעלי המקצוע המומחים ביותר בענף. קצבים ותיקים היו מצפים ביראת הכבוד למוצא פיהם. השנים התחילו להתלבש יפה ובכל ההידור. שדכנים התדפקו על פתחיהם והציעו להם את השידוכים הטובים ביותר, הם פיזרו נדבות ותרומות לצדקה ולמטרות צבוריות ביד רחבה.

בשעות הקטנות של הלילה הפכו להיות שוב "שוליות" של קצבים, בעמלם קשה, במחסן הסתר שלהם בסמטת הנוצרים, לשחוט, לפשוט את העור, לגרם, לנסר ולחתוך ולהפריד את החלקים של בשר הטריפה: בשעות הכוקר שוב עבדו באיטליזו שלהם בבשר הכשר. אך אחר הצהריים, לאחר שגמרו את השיווק והחלוקה של הבשר הכשר והטרף, וכסף הפדיון הגדיש את כיסיהם, התקשטו בכבדי הפאר וצעדו על פני רחובות העיר עקב בצד אגודל כרוב הוד הדר וחשיבות ...

שומרי סוד

הם חיו חיי רווקים, ללא אשה וללא ילדים, גם משרתים לא היו להם, כך שאף אחד לא ידע על מעשיהם הנפשעים, ואף צל של חשד לא נפל עליהם. ברכות הימים נשאו להם נשים, אך גם אז השכילו כתחבולות מתחכמות, להעלים ולהסתיר את מעשיהם הנתעבים, כך שאף נפש חיה לא ידעה על כך. אחרי החתונה ניהלו את אורח חייהם ביד רחבה כיאה לגבירים בעלי מעמד. ביתם היה פתוח לרווחה, וכל אורח חשוב שהגיע לעיר התאכסן אצלם ונהנה מידם הנדיבה. הם התגוררו באחד הכתים היפים ביותר בקראקוב. שני השותפים החזיקו דירות פאר גדולות, שתפסו בנין שלם. המשפחות גדלו נולדו להם ילדים, שפוטמו כמותרות ובתפנוקים. כשהגיעו לגיל חינוך לקחו בשבילם את המלמדים והמחנכים הטובים ביותר. היה להם מספיק חדרים בשביל מורים פרטיים, ומקומות איכסון בשביל בני ישיבה ותלמידי חכמים. הם רכשו להם כלים נאים ורהיטי פאר. המזונן התמלא יותר ויותר בכלי כסף ובכלי זהב ואגרסלי יקרי ערך. את הילדים השיאו בגיל צעיר מאוד, והתחתנו עם המשפחות המיוחסות והמכובדות ביותר, כי הכסף היה כשפע רב והם יכלו להבטיח נדוניות גדולות, וגם החזיקו את הזוגות הצעירים על שולחנם, שנים רבות אחרי החתונה, כדי שספיי הנדוניא יושקעו ב"משכנתאות" שהניבו רבית ורבית דרבית... הונם ורכושם גדלו מיום ליום. העסקים הכשרים בלבד הביאו להם הכנסה די והותר כדי לחיות חיי עושר ורוחה, ואילו העסקים השחורים השפלים הכניסו להם הון תועפות. אחרי שנים רבות בא עליהם כחטף המשכר בעסקיהם המתועבים, הדבר התרחש באופן בלתי צפוי לגמרי.

קעג

החתן לומד

פעם חזר אחד מהשותפים מנסיעה מסחרית בעיצומו של החורף. ובהיותו עייף מהדרך וקופא מקור, נכנס בלי משים לאחד מחדרי הבית, מקום שם ישב חתנו הצעיר על יד שלחן עמוס ספרים ולמד בהתמדה. הוא השתהה בחדר כדי להתחמם ותוך כדי כך נמשך בכחבלי קסם אחרי ניגון הגמרא הערב, שהשתפך בחלל האויר, בקולו הרק והצלול של חתנו עולי-הימים, בנעימה לבבית, שהקסימה אותו כל כולו. לפתע הוא שומע מכין צלילי המנגינה, קטעי מאמרים שחתנו משנן מתוך הספרים:

"האוכל חלב או בשר טריפה חייב כרת! על עבירה זו אפשר לכפר ע"י תשובה, אך אם לא עשה תשובה הריהו נכרת מהעולם ואינו מגיע למחצית שנותיו, כרם גם מיתה אינה מעבירה את העוון כליל, והוא חייב לרדת לגהינום ולהישרף במדורים השונים כדי להיטהר מהחטא ולזכות לכפרה מלאה".

"כמה דברים אמורים?" המשיך החתן "אם אכל את המאכלות האסורות בשוגג, בלי כוונה, אבל אם חטא כמזיד וגם החטיא את האחרים טרפות בודון, הרי גם התשובה אינה מועילה, אין לו חלק לעולם הבא ואינו קם בתחיית המתים. הוא נידון להיקלע בכף הקלע לנצח נצחים! גיהנום כלה והם אינם כלים..."

הרהורי חרטה

זעזוע עמוק עבר בלבו של החותן הבור והעם הארץ, מאכיל הטרפות, בהאינו לדברים שחתנו ציטט מתוך הספרים הקדושים, הוא שקע בכורסה כשפניו סמוקים מרוב בושה, והרהורים כבדים מילאו את מוחו, הוא התחיל לתאר לעצמו מה צפוי למאכיל טריפות כמוהו כשיבוא בפני בית דין של מעלה, יורידו אותו לאלתר לשאול תחתיות כדי להיצלות לנצח באש הגיהנום. תשובה אינה קיימת בשבילו, גם לאחר ביאת המשיח, כאשר כל המתים, ואפילו הרשעים והפושעים (שכבר מירקו את עוונם) יקומו מקבריהם בתחיית המתים, אבל הוא יוסיף להיקלע ללא הרף בכף הקלע. אש הגהינום יכלה, ואילו הוא, ימשיך להיות נידון לייסורי תופת לעולמי עולמים. אימה חשכה ירדה עליו, הוא הרגיש שמררתו נשפכת בקרבו ונפשו מרה עליו מאד, הוא קם ממורסותו בפיך ברכיים וברגליים כושלות ונכנס למעונו, כשהוא נמצא על סף התמוטטות.

אשתו כמעט הוכתה בהלם למראה דמותו השבורה והרצוצה. פני הקצב שלו, שזרחו תמיד באדמימות שופעת בריאות, היו עתה חוורים כסיד וחרושים קמטי אימה ומועקה, הוא הפיל את עצמו על הספה, עם הפנים למטה ופרץ בככי מר, צמרמורת עברה בכל גופה לשמע בכיו. הקולות פרצו מפיו בצרימה איומה כמו מתוך גרונו של פר שחוט.

"מה קרה לך?" שאלה אשתו כשהיא רועדת מפחד, "מדוע אתה כל כך בוכה?"

אולם היא לא קיבלה כל מענה. הוא המשיך לבכות ולילל ללא הרף, נחלי דמעות

היהלומים ואבני הזן, הוילות המפוארות והגנים הפורחים — לא יחלצו אותנו מצרה זו, ולא יוכלו לגרוע במאומה מהסבל האיום המצפה לנו... ויום הדין אינו רחוק! כבר עברנו כמעט את מחצית שנותינו ואין לנו כל סיכוי להאריך ימים... כי שנינו חייבים כרת: זה העונש הראשון כסדרת העונשין שיחולו על ראשינו: להיכרת מן העולם בדמי ימינו! ואם תאמר שהמוות אינו מפחיד אותך, שהרי רק פעם אחת מתים ולא פעמיים, ולא חשוב לך מתי זה קורה? אם כן ידוע תדע שרק אז, דווקא אחרי שנסתלק מן העולם, מוכנים ומזומנים בשבילנו ייסורי תופת כאלה שאי אפשר להעלותם בדמיון אנוש! אלף אלפי מיתות משונות נכונות לנו!...

וכאן חזר בפניו על הדברים ששמע זה עתה מפי חתנו, שקרא אותם לפי תומם מתוך ספרי הקודש: כל גזר דינו של מי שמאכיל נבלות וטריפות ומחטיא את הרבים, שגם התשובה אינה מכפרת עליו ושאיין לו תקנה עולמית, והוא הוסיף בקול דרוי מרירות וייאוש:

"הגע בעצמך, זה שלשים שנה אנו מציפים את העיר בכשר טריפה, וכמה מאות ואלפים יהודים תמימים נכשלו על ידינו כעבירות חמורות ביותר! ראה מה גדול כוחו של השטן! עיר כמו קראקוב המלאה סופרים וחכמים, צדיקים וחסידים, רבנים ואנשי מעשה, ואף אחד אינו מעלה נגדנו אף חשד קל שבקלים! כולם מבשלים ואוכלים את בשר הפיגול שאנו שוחטים לילה לילה! בני המשפחות החרדיות ביותר קונים אצלנו בשר ללא כל פקפק, בחתונות המפוארות ביותר, בסעודות בר-מצוה, בסיומי הש"ס, ב'קידושים' של שמחת תורה, שבהם משתתפים יהודים עם שטריימלאך וקפוטות של משי וקטיפה, מעלים על השלחנות נתחי בשר הפיגול שלנו, נבלה וטרפה, חלב ודם! מה יתרון לנו מכל העושר שלנו? האם אנו אוכלים בשתי כפיות בכת אחת? האם הבטן אינה שבעה מלחם ובצלים באותה מידה שהיא שבעת מעוגות קרם ומאמצות בשר הודו? שנות חיינו המעטות חולפות כצל עובר וכענן כלה... ואז נצטרך להתייצב בפני בית דין של מעלה למסור דין וחשבון על מעשינו! ושם לא יועילו לנו שום תירוצים ושום תחבולות! מלאכי חבלה לאין ספור כבר מצפים לנו כדי לענות אותנו בגהינם, בעינויים קשים ונוראים שאין לתארם, כל הסבל והמצוקות של ילדותנו אצל הדרד, יתומים רעבים ויחפים, ייראו כגן עדן לעומת רגע אחד במדורי התופת אשר כשאל תחתיות!..."

לשמע תיאורי זוועה אלה נתקף גם השותף בחרדה עמוקה. גם עליו נפלה אימה חשכה והוא לא ידע את נפשו מרוב פחד מפני העתיד האיום הצפוי לו, ואשר נראה לו ברגע זה מוחשי מאד, ושאיין ממנו מנוס.

שעה ארוכה צעדו השניים, בשבילי הגן המפואר, כשראשיהם רכונים, פניהם חרושי יגון ומעיניהם מציץ היאוש, הם החרישו מרוב הלם, כשמחשבות כבדות ונוגות מתרוצצות כמוחם. כל אחד ניסה לתאר לעצמו את הסערה שתתחולל במדורי השאל כשהם יובאו לשם לאחר מותם: דודים מיוחדים מלאים זפת רותחת יהיו מוסקים בשבילם, שפודים ענקיים לוחטים ייתחבו לתוך גופותיהם הטמאות, ובהם יקלעו

אותם לתוך היורות הרותחות. יגמרו בדוד אחד וכנסו לדוד שני וכן הלאה בלי סוף ובלי קץ. זעקת השבר שלהם לא יישמעו, אנקת ייסוריהם תפולנה על אזניים אטומות. כל השערים יהיו נעולים בפניהם ושועתם לא תגיע אל כסא הכבוד. כי הם הגרועים ביותר מבין עוברי העבירות. דומה שהרשע המרושע ביותר בעולם, לא ביצע במשך כל ימי חייו פשעים כל כך חמורים כפי שהם עשו. יותר משלשים שנה רצופות האכילו יום יום טרפות לעיר שלמה, בהכשילם אלפי יהודים שומרי מצוות, להיגעל בכשר תועבה ולעבור על איסורים חמורים ביותר!

מחליטים לפנות אל הרב

הם המשיכו לצעוד בדממה כשהם עושים את חשבון נפשם, בודקים ומנתחים את מעשיהם וטובעים בים של חרטה. אחרי הרהורים מרובים וחיטוים עמוקים בתוך נפשם פנימה, קרע אחד השותפים את הדממה באמרו אל חברו:

"אתה יודע מה? הבה ניכנס אל רב העיר ונגלה לפניו את כל לבנו. נתוודה לפניו ודודי מלא על כל עוונותינו ופשעינו ונספר לו על כל המעשים הנתעבים והשפלים שביצענו מאז עמדנו על דעתנו ועד היום הזה, לא נכחד ממנו מאומה! אולי בכל זאת יוכל הרב למצוא בשבילנו פתח לחזור בתשובה.

"אני מוכן לקבל על עצמי כל 'חקון' שיוטל עלי: לחיות חיי עוני ומצוקה, לענות את נפשי בתעניות, לסבול השפלות ובושות — ובלבד להינצל מהגזר דין הנורא הצפוי לנו כשנסתלק מן העולם. כי איזה ערך יש לסבל ולבזיונות בעולם הזה לעומת ייסורי התופת האין סופיים במדורי השאול בעולם הבא? כאן בעולם הזה יש קץ לכל צרה. שום סבל אינו נמשך ללא סוף. ואילו בעולם הבא נמשך כל דבר לנצח נצחים! "אין לנו שום עצה אחרת! אנו חייבים להפסיק מיד את העסק הנתעב, ולנסות בכל הדרכים לעשות משהו לתיקון נפשנו..."

שני השותפים שפכו לא מעט דמעה במשך אותה שיחה של חשבון הנפש ולבסוף קיבלו את ההחלטה האיתנה, ששניהם ביחד ייכנסו כאותו ערב אל הרב של קראקוב, להתוודות בפניו על הכל ולבקש ממנו להורות להם דרך לתשובה שלימה, שתכפר על חטאיהם הכבדים.

זעקת שבר

באותה תקופה, בה התרחש הפשע המביש של הפצת בשר הטריפה, ישב על כס הרבנות בקראקוב הצדיק והמקובל הקדוש רבי נתן שפירא, מחבר ספר הקבלה המפורסם "מגלה עמוקות". הוא היה איש אלקים, קדוש וטהור, שכל רו לא אניס ליה. עיניו הפקוחות והצלולות חדרו כליות ולב וידעו כל מה שמתרחש בסתרי סתרים, הוא היה בקי בחכמת הפרצוף, ובהסתכלו בפני איש יכול לקרוא את

קול השחיטה

הרופאים מזהירין ממנו
הרופאין מעדיין כי בשר בהמה שבוה"ז שאינו טבעי (כי נזרקין
בזריקות שונות לנפוח הבהמה בזמן קצר אחר שנולד שיהי' גדול פי
כמה ממנו) עלולה להביא חולאים ופגעים רעים על האדם, ובתוכם
חולי הידוע רח"ל, וד' ישמור עמו מכל רע.

פרישות ממנו סימן אכילות על חורבן הבית
בוה"ז שמוחינו ולבנו אטומים מלהרגיש בצער גלות השכינה
ולהצטער בעומק לב על חורבן הקודש והמקדש, מה נעשה למאחז"ל
כל שאינו מתאבל על חורבנה אינו זוכה לראות בבנינה ואף
שמתעניין בתעניות שתקנו חז"ל זהו ג"כ נעשית כמצות אנשים
מלומדה, ולהתענות כל השנה תש כוחנו, ומדחז"ל "כל מי שלא
נבנה ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו נ' ג"כ שחוב עצום מכלי
להסיח דעת מגלות השכינה וצערה על בנים שגלוי מעל שלחן אביהם,
וכ"נ מדברי חז"ל ברכות ר"י פ"א שהשכינה מיללת ע"ז ג"פ בכל יום,
וכן מזהו"ק וכתבי הארז"ל שאריכו מאד בה... לכל בר ישראל לקום
בחצות הלילה ולהשתתף בצער גלות השכינה ואיפסק כשו"ע סי' א',
ועי' גם בסי' תק"ס הרבה דברים לעשות שלא להסיח מצער חורבן
הבית. ומצאתי תקנה מעט, ומרובה הוא לפי ערך הדור (כמבואר
בשער הקדושה לרח"ו דהכל נחשב לפי הדור) להתנזר עכ"פ מבשר
בהמה שמראה לצער (וכמו דקיי"ל בענין בין המצרים) וגם מיין כל
ימות השבוע ויכוון להדיא לכוונה זו ויעלה לריח ניחוח לפני ד' (סודי
הדברים פ' תרומה עה"כ ועשו לי מקדש ד"ה ולגודל).

★ ★ ★

בראשית חכמה שער הקדושה (פרק ט"ו) כתב וז"ל: כי המאכלים
הטמאים שהזהירה לנו התורה מהם, שורה עליהם רוח היצוני
וטמא, ולכן האוכל אותם מטמא נפשו, ומראה על עצמו שאין לו חלק
בקדושה ולא באלקי ישראל, כי הדבר הטמא נעשה חלק בעצם האדם,
והנפש מתלבשת שם, נמצא שהוא מטמא גופו, ומטמא נפש המתלבשת
בו, וזה שכתב בוה"ק נפשי' וגרמי', ולכן ראוי להחמיר האדם על
עצמו במאכלו, שלא יהי' בו צד איסור כלל עכת"ד ז"ל.

מכון להוצאת ספרי יהודה וישראל

שע"י ישיבה וכולל בית ישיעי
מכון להוראה בשחיתות ובדיקות
בנשיאות הרחי"י מוה"ר"ר שלום וידא גראס שליט"א
אבר"ק האלמן בעמ"ח ספרים רבים ונכבדים.

אן אוצר אין א אידישער שטיב
אני מבקש שתשלחו לי הספרים הנרשמים:

- המפגש בישראל כהלכתה
באר מקיף בענין "ידו תורה" בישראל, עבודת
מחרידות, ועקת שוד ושבר מדמעת העשוקים
הנעשקים ע"י הבוררים הירועים למצוה, לילות
מנחם של הצעובים ולפרסם החנפים, וליתן סוף
למעשיהם הרעים.
עם קוי ממון ישראל כהלכתה בענין חומר
האיסור והעונש של לקחת ממון שלא ביושר,
ועוד, בלה"ק,
64 ע' \$3.00
- זקן ישראל כהלכתה
בניין גילוח וגיודול הוקן, באידיש,
16 ע' \$1.00
- עניית אמן כהלכתה
בענין אמירת אמן והשי"ר, בלה"ק,
32 ע' \$1.00
- מדרוך לעניית אמן
בענין המיל, באידיש ולה"ק,
32 ע' \$1.00
- קול יעקב
קריאת שנות שכרוו בעניין פרצות שנות,
מיסודי הדת בימינו אלה, בענינים המתרחשים
יום וימיה, באידיש ולה"ק,
32 ע' \$1.00
- מאות שתי"ם השלם — דינו ומנהגו,
חי חלקים, והוא מדרוך לתיבת קניית סי"ת,
המפליח ומזוזה, ועוד, באידיש,
170 ע' \$4.75
- השבת בישראל כהלכתה
מבאר כי שמירת השבת הוא יסוד קדושת
ישראל, וגודל הפסג והנוק המניע לפש וגון
האדם המחלל קדושת השבת ח"ו, ושכר הגדול
בה ובבא, המועדף לסומרי שבת, עם קוי
שמירת שבת בדת לקוטי דניים השכיחים
להלכה ולמעשה, בלה"ק,
112 ע' \$3.75
- מזוזה ישראל כהלכתה
גילוי ידענות מהוליות במזוזה המפוררים בכל
קצות הארץ וגם בארה"ב, באידיש ואנגלית,
48 ע' \$1.50
- ואמר אמן — יצחק לשוח
על קדושת בית המדרש, דינים נחוצים בענין
עניית אמן והשי"ר ועוד, באידיש,
224 ע' \$5.95
- ואמר אמן — עניית אמן כהלכתה
עם קוי מזוזה ישראל כהלכתה, באידיש,
לשתי"ק ואנגלית,
128 ע' \$4.95
- גדולי יצחק מאות ציצית — דינו ומנהגו,
באידיש,
64 ע' \$1.75
- חלב ישראל כהלכתה
הני מספר נפש ישיעי על מאכלות אסורות,
מבוססת לחאר עני בני ישראל מציאות המצב
בנושא חלב שחלב עכרים ואין ישראל רואהו,
במקומות שיש חוק הממשלה לאסור באיסור
חמור לכלי קדרת משוה מחלב טמא לתוך חלב
טהור. בירור המציאות שמעבין חלב טמא בכל
מקום. חיבור הנכבד נחוץ מאוד לכל בר ישראל
בכלל לרבינים מנהלים ומשגיחים במ"ט. בלה"ק,
128 ע' \$4.75
- שולחן ישראל כהלכתה
כל דיני הכנסת אורחים, באידיש,
64 ע' \$1.75
- דמי משלוח 7% מהזמנה
\$.

- סך הכל
- נפש ישיעי
על מאכלות אסורות, בלה"ק ואנגלית,
525 ע' \$12
- שו"ת זבחו זבחי זקק
על הלי שחיטה ובדיקה, בלה"ק, עם קוי שמחת
שולם על הלי חופה וחזונה, באידיש,
96 ע' \$128
- מנחת יהודה
על חומר איסור הסעמולאק וחלב עכרים, עם
קוי מדרוך לענייות, באידיש,
128 ע' \$4.50
- אהלי ישראל
הדרכות ליושבי באנגלאס, עם קוי דברי משה
על הרבה מנהגי ישראל, באידיש,
128 ע' \$5.00
- מנחת שלום
הדרכות נפלאות להניצל ממאכלות אסורות,
באידיש,
128 ע' \$4.75
- אמית המצות השלם
כרך א (ני חלקים), בלה"ק,
520 ע' \$6.00
- אבילת מצות בישראל
כרך א (ני חלקים), כולל כל דיני ומנהגי ליל
הסדר ונלווה לו כל חי מסח בלשון צח וקצר,
בלה"ק,
192 ע' \$6.00
- קדושת ישראל השלם
חל יהוד, עם קוי מדרוך לענייות בישראל כל
עניני צניעות, מלוטט משי"ע עד אחרון
שארונים, באידיש,
192 ע' \$4.95
- אכילת התרנגולים כהלכתה
די חלקים, בענין זריקת התרנגולים, מגלה
סודות עמוקים על השטות רציניים מאיסור
בנילה וטריפה החמורה מאוד שבשכיחה עלולים
רבות נפשות הסותרות מש"א לתפוס
במאכלות אסורות, עם קוי אור הצניעות
בישראל, וקוי ענייות ישראל כהלכתה, בלה"ק,
אוידיש ואנגלית,
160 ע' \$6.85

RABBI S.Y. GROSS
4711-12th Ave.
Brooklyn, N.Y. 11219
Tel: (212) 436-8086

MOSAD BRUCHA TOVA
P.O.B. 331
Brooklyn, N.Y. 11219

השם _____ הכתובת _____
היער _____ המיינה _____

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
לא כן בעופות	<p>(כד) בזמן הזה אין רוב בהמות כשרות ובטל חזקת ימי קדם שרוב בהמות כשרות (בנ"י חודש אדר דף צ"ט ע"ב, שו"ת התעוררות תשובה ח"א סי' ק"ז).</p>
<p>בעופות יכול לקנות עוף שלם שעליה חותם הנחתך לאחר השחיטה.</p>	<p>(כה) ענין חותם על הבהמה אינם באופן נעלה כי בבית המטבחים נחתם על חתיכה גדולה (של כמו 200 פונ"ט) חותם שהוא כשר, וכאשר בא לחנות נחתך לחתיכות קטנות למכירה וליכא חתימה עליהן וכאשר נכנסין לחנות ליקח בשר צריכין להאמין לבעל החנות (הנוגע במסחרו).</p>
בעופות אפשר למצוא.	<p>(כו) קשה מאוד למצוא כשר לכר"ע (פלא יועץ אות טרף).</p>
<p>רוחות קדושות נושבות בעוף (בעל הקנה בטעמי המצות מועתק בקסת סופר סי' ב' סק"ד).</p>	<p>(כז) נקרא בשר תאוה ומגשם אוכליה בימות החול (כתבי האריז"ל).</p>

קול השחיטה

כח) האוכל בשר בהמה, אוכל גם דברים הנעשה ממנה כמו וואַרשט״ן, סאַלאַמי-פּאַסטראַמי, וידוע לכל מי שדרך קצת על שדי הכשרות כי כל דבר המעורב ואין רואים תערובתה בעין חמור יותר כי אפשר לערב שם דברים המותרים רק מטעם שעת הדחק, ואילו הי' יודע הי' מתנזר ממנו, ולפעמים גם מתמאס.

ודברים הנ"ל נעשין (כפי שהעידו העוסקים וכן מרגישין בטעמו) משומן הבהמה ושם חשש החלב גרע הרבה הרבה יותר כיון שנעלם מן העין (כמובן) ונותנין בו כל מיני פסולת של בשר ושומן וגם דברים חריפים לצבוע אדום שיהי' נראה כרטוב (פרי"ש בלע"ז) ועי' בשו"ת מנחת יצחק תשובה לענין וואַרשטע"ן שמאדימין אותו כזבובים קטנים שחורים הגדלים באפריקא שמייבשין אותן וכותשין אותן והפודע"ר נותנין לתוך הקדירה בעת הבישול, והרופאים הנאמנין צועקין שמזיק מאוד לאיצטומכא וכרס, ועוד.

לחתימת הענין

ניצול מעבירה בשוגג

מי שלא יאכל בשר בהמה כל ימות השבוע ינצל מעבירה אפילו בשוגג (ש"ע האריז"ל).

לצאת לכל הדיעות-וכן מנהג אנשי מעשה

קשה מאוד למצוא בשר בהמה הכשרה לכו"ע, וע"כ יש לי הנאה גדולה מחסידים ואנשי מעשה שמדקדקין שלא לאכול בשר בהמה (פלא יועץ או' טרף).

הרוצה לצאת מכל החששות ידקדק שלא לאכול רק בשר עוף ולא בהמה, כי המכשולות מצוי בהן מאד (שלחן הטהור להגה"ק מהר"א ראטה זצ"ל בעמ"ח שומר אמונים, טהרת הקודש, ועוד).

במאכלים יחמירו כדעת פוסק אחד

במאכלים ידקדקו להחמיר כפוסק אחד אפילו כל שאר הפוסקים סוברין להקל (סי' האריז"ל לר' שבתי מובא בישועות חכמה עמ' ס"ד וכע"ז בצוואת השלי"ה לבניו)

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
<p>בעוף הוא רק הידור לכתחילה ולא לעיכובא</p>	<p>ושניהם בודקין הסכין- ושנים בודקין הריאה ואינו עפ"י רוב (ודבר זה גם להחת"ס, מהר"ם שי"ק, ד"ח, הפלאה, ועוד).</p>
<p>ולא בעוף</p>	<p>יח) לדעת הגרש"ק (בתקנותיו) אסור לבעל השור להמצא בבחי מטבחים ששוחטין ובודקין שם.</p>
<p>לא כן בעוף.</p>	<p>יט) ההשגחה אינה מעולה כ"כ כי כמעט כל הרבנים אין להם הבנה במה שרואין, ולהיות משגיח טוב צריך ללמוד בפועל מלאכת הבדיקה כמי שרוצה להיות בודק (שוחט ובודק זקן שעוסק במלאכה זו כשלושים שנה).</p>
<p>לא שייך כמובן</p>	<p>כ) השגחת הרכ אצל שחיטה כאילו אינו דגם בזה א"א לו להיות מבין גמור רק כלומד ה' שחיטה ועסק בה בפועל ידיו ממש ובאותו הסיסטע"ם שעוסקים היום (גם זה מפי הנ"ל) (ועיין לק' בקו' שמירה טובה באריכות בזה ותבין).</p>

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
לא כן בעופות	<p>(א) ההמסס ובית הכוסות צריכין בדיקה דמועט המצוי למצוא יתירות תקועות בהן.</p>
לא שייך בעופות	<p>(כב) ניקור החלב הנזנח ונפרץ מאד בעווה"ר כפרט בארה"ב, (והוא כרת דאורייתא).</p>
<p>לא שייך בעופות</p> <p>בעופות שמצוי גם בית השחיטה סמוך ונראה למושב בני ישראל מצוי יותר מבקרים והולכים, מאותן הנותנין השגחה על חנות.</p>	<p>(כג) אצל שחיטת הבהמות יש איזה רבנים מיוחדים ההולכין מזמן לזמן לראות (לפי הבנתם) אבל החנות (בוטשע"ר) שיש עליה השגחה מרב פלוני אין הכוונה שראה רב פלוני השחיטה ובדיקה דרוב מהם לא דרכו על מפתן בית המטבחים, ואפילו דרכו הי' רק חד פעם -דיש טלטול הדרך גדול שהמקום רחוק, וגם אין מבינים הרבה, והסומכין עליהם כמפקחים על השחיטה טועה מאד שהשגחתם רק על מליחה והדחה הנעשה בחנות.</p>

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
	<p>שהייה ודרסה, (עי' שמ"ח סי' ר'), זבחי רצון, שו"ת הרד"ם חיו"ד סי' ב', דרכ"ת סי' כ"ד, המנחת הזבח סיים ועלול עי"ז לבוא לידי כמה חששות עי"ש.</p>
<p>לא שייך בעוף.</p>	<p>(יב) בכמה מקומות הבהמות נשחטין תלויין ברגלים למעלה והראש למטה וגוי אחוז בראש בעת השחיטה, ונקרא "שחיטה תלוי" ויש הרבה פוסקין האוסרין זה (עי' פקודת אלעזר וש"א ושו"ת אגרות משה).</p>
<p>לא שייך בעוף.</p>	<p>(יג) לאחר השחיטה עד שמגיע הבהמה למקום בדיקת הריאה נזרק ממקום למקום ע"י הגוים והרבה פוסקים חוששין לניתוק סירכות, (עי' שו"ת מהרש"ם, שבט הלוי, וש"א).</p>
<p>לא שייך בעוף.</p>	<p>(יד) גוף הבהמה נחלק ונחתך לחתיכות הרבה ואם אצל בדיקת הריאה רואין שבהמה זו טריפה מצוי שבחיפוש אחר חלקי בהמה זו הנטרף טועין ולוקחין אחרת</p>

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
	והנטרף נשאר במקומו בחזקת כשר.
אין מחויבין לבדוק ריאה של עוף, וגם אם בודקין ברגע אחד יבחיין הכל.	<p>(טו) פראבלעמען מרובין עם בדיקת הריאה. בדיקת פנים, ובדיקת חוץ-כמו החיפזון והבהלה-ידיעת המלאכה על בורי' - טירדת הגוים הצועקים נא! נא! מהר! מהר! שנתעכבים במלאכתן. ע"י הבדיקה-זכרון הסירכות בעל פה, ועוד.</p>
לא שייך אצל עוף שכל עוף חי מחירו 25 סענט ועוד פחות מזה.	<p>(טז) אצל הבהמות נסיון גדול להטריף הרבה (במקום צורך) כיון שא"א לשחוט במציאות כמות גדולה בשעה אחד (פי' ב' מאות בשעה וכ"ש יותר) וגם הריעותות מצוי בהו כמו סירכות בריאה, שחיטה שאינה מהוגנת (מחמת לכלוך הצואר-וגם קושי השחיטה הגורמת לכך) יתדות בבית הכסות, ובעה"ב צועק מרה כאשר מטריפין הרבה.</p>
	<p>(יז) לדעת הדע"ת בשם כת"י הב"י בשם ב' מאות גדולים שבשחיטת כל בהמה יהיו עומדים ב' שוחטים</p>

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
	<p>יהי עיף) להעמיד סכינים, ולפ"ז עובדים כמ"פ ח' וט' שעות רצופים-חלק בהשחיטה-וחלק בהעמדת סכינין.</p>
<p>לא שייך אצל העוף כלל.</p>	<p>ה) בשחיטת בהמה מדקדקין לשחוט לצד מעלה כל מה שיכול שלא יפול הרבה בשר לחלק הראש, וגורמת הגרמות כידוע.</p>
<p>אצל העוף תופס הראש בידו ומרגיש אם נדה העוף ויש לחוש לשהייה או דרסה.</p>	<p>ו) בשחיטת הבהמה אין השוחט תופס בידו רק הסכין לא הבהמה וקשה להרגיש לפעמים שהייה ודרסה, (ועי' שמ"ח ואחרונים).</p>
<p>אצל העוף זורקין העוף הקטן לקופסא המיוחדת לטריפות ונפרד כולו משאר העופות.</p>	<p>ז) אצל הבהמה כאשר נתנבל אצל השחיטה, או מצאו טריפה לאחר השחיטה נצרך זהירות יתירה שלא יתערבו החלקים הראש בין הראשים הכשרים, גוף הבהמה עם השאר ועוד, כי כל חלק ניתנת למקום אחר.</p>
<p>לא שייך אצל עוף.</p>	<p>ח) אין סכינים נפרדים-לחתיכת חלקים שמחובר שם חלב ולשאר צורכי חתך (ובחולין-הטבח צריך ג' סכינין).</p>

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
<p>י"א שאין שחיטתה מה"ת רק מדרבנן (עי' כנה"ג סי' כ"ט וב"ח ופמ"ג ר"י ה' שחיטה).</p>	<p>ט) שחיטת בהמה מה"ת לכו"ע.</p>
<p>בעוף השוחט תוקף אגודל ורואה היטב היטב שחיטת ב' הסימנים עד שא"א לפקפק עוד.</p>	<p>י) בדיקת הסימנים לאחר שחיטה אם נשחטו רובן וצריכין להרגיש ביד וגם לראות בעינים אם נשחטו עכ"פ רוב ב' הסימנים ובבהמה מיד אחר השחיטה שוטף דם ממקום השחיטה בשטיפה מרובה עד שא"א לראות בעינים (ועכ"פ קשה מאוד) וגם הרגשה שביד נעשה בזמן ששטף גדול של דם שוטף על ידו והשוחט ממהר מאוד מטעם זה בכדיקה, (עי' שמ"ח סי' כ"ה, ועי' ט"ז שהביא בשם המהרי"ל, ועי' בתורת זבח, ובזבח שמואל, ועי' שו"ת כ"ס סי' י"ד עיי"ש).</p>
<p>כמוכן שלא שייך אצל עוף.</p>	<p>יא) גוף הבהמה — הוא דבר הגדול וכבוד מאד (לערך ח' מאות פונט-עד אלף, ויותר) ואצל הרבה מקומות (לפי מעטאד"ע של השחיטה) יכול הבהמה להכביד באמצע השחיטה חלק שלמעלה מן הסכין על הסכין וגורמת</p>

אופנה חדשה בשר מוכשר...

הכל היום הוא בסימן שאלה? אפילו בשר מוכשר, לכאורה מה יש לטעון על כך, ובכל זאת יש מה לומר על כך. לאחרונה נפוצה אופנה חדשה בכל בית ישראל, שקונים בגלל נוחיות בשר מוכשר. לכאורה מה זה יכול להזיק, הלא הרי מדובר באנשים המכשירים על פי דין על פי כל כללי הדינים והמנהגים, אז מה אם הבת היהודיה קצת מקילה על עצמה, וחוסכת לעצמה את הצורך למלוח ולשטוף את הבשר?

אבל הענין הזה עושה רושם רע, הוא מראה שהטכניקה החדשה מחדירה לתוך הבתים היהודים מודרניזציה.

במקום זה כבר כתבנו על ענין מצוות החלה — מהמצוות היחידות שהנשים נושאות בהם — שלאחרונה כמעט ואין עוד למצוה זו זכר בבתים היהודיים, כמה נשים עוד ישנן שלושות את הבצק לכדן בכדי להוריד מזה את החלה ולקיים את המצוה החשובה של הפרשת חלה, לדאבוננו ישנן מספר מועט של נשים שעדיין מקיימות את המצוה.

עתה לוקחים מצוה נוספת מן הנשים, והוא הכשרת הבשר, זה אמנם לא מצוה מיוחדת כמו הפרשת חלה, אבל מי שזוכר איזו יהדות היתה מונחת בענין, כשנשים שעמדו להתחתן למדו את כל הדינים של הכשרת בשר, מליחה ועוד, זה הכניס לנשים זהירות בקניית בשר חלק, וכשקונים כבר בשר מוכשר, איבדו את החן היהודי.

בואו וראו מה כותב על כך הגאון רבי חיים סופר זצ"ל (מחבר ספר "מחנה חיים") במכתבו להגאון רבי שמשון רפאל הירש מפראנקפורט, (בספרו "קץ סופר" סימן ס"א) זצ"ל:

"יראים מחפשים אחר היתרים למכור במטבחים כשר הנקרא "כשר געמאכט" כפי הנראה האקרו"ט רוצים לחסות על בנות ישראל הכשרים ולהקל מהם, והאמת שהוא להיפך שגוזלין אותן מהמצוות המועטות שהטילו חז"ל עליהן, המקום יציל אותי שאתן יד ולסייע לדבר. לא יאומן כי יסופר שמפני טירחה מעוטה וגרידא כזה ימנעו את עצמם מלקנות בשר כשר. ובדור יתום כזה שאנו עומדים בו כהיום החוב הקדוש מוטל על כל או"א שיר"ש נשרש בלבבו בפי שנים לשמור ולקיים כל המצוות אלא אפילו הקל שבקלים ממנהגים שקבלנו מאבותינו הקדושים" נ"ע.

קול השחיטה

עכשיו באנו לסדר מה בין בשר בהמה לבשר עוף וממנו יראו כי הנמנע מבשר בהמה שומר מצרות נפשו ונפש ביתו וניצול מעשירות חששות רציניות.

בשר עוף	בשר בהמה
<p>סכינה קטן וקל בניקל להעמידה חד וחלק כדבעי.</p>	<p>א) יש לה חליף גדול מאוד שקשה להעמידה חד וחלק, כשנפגם, ונסיון גדול לטרוח להחליקה ביש לה פגם קטן.</p>
<p>בדיקתה קל מאוד בלי קישויים-וכל נער יבדקם. ואין לה אורך רק קצת.</p>	<p>ב) בדיקתה כהוגן קשה-לרוב חריפתה וגם צריכים לבדוק אורך גדול, והרבנים מפקחים מתייראין לדחוק הציפורן היטב על הסכין מחמת חריפתה.</p>
<p>אין בודקין אחר כל עוף-הסכין קצר-הבדיקה ניקל-ואינו מזיק הצפורן.</p>	<p>ג) שוחטים העוסקים בשחיטת בהמה צפורנם מתקלקל בזמן קצר כיון שבודקין אחר כל בהמה ממש, סכין חד וארוך ושוחטים בהמות למאות בכל יום.</p>
<p>העוף צוארה נקי ואין שום קלקול.</p>	<p>ד) צוארי הבהמות מלוכלכים - בפרט בימות החורף - בחול ועפר (ונשאר לכלוכית גם אחר הדחת הצואר במים) ופוגם הסכין מיד והשוחט צריך לנצל זמן שניתן לו לנוח בין שחיטה לשחיטה (שלא</p>

רכה

ובהגה), ואח"כ בכל שבוע ושבוע ואז תבא עליהם ברכת טוב ויזכו לרב טוב הצפון ליראיו, ועכשיו ת"ל שמענו שבכמה קהלות קדושות במדינת אשכנז העמידו כשרים ונאמנים בשעת שחיטה כדי לבדוק תיכף אחר השחיטה ולהראות סכינינו לפני השחיטה לחכם, גם פה ק"ק ברלין ראה הרב המופלג הישישי והזקן אב"ד ור"מ נר"ו לגדור גדר לפני צאן קדשים שלא יסאבו את נפשם ח"ו והסר המכשילה הזאת מישראל עד כי חדל לספור כי אין מספר.

ע"כ הירא וחרד מדבר ה' ויש בידו לתקן יראה שלא יתלה אשמו בראשו ואף במי שאין בידו למחות עכ"פ הרי בידו שלא לאכול בשר כי אם עפ"י תקנה הנ"ל, ואף שלא ימצא בשר לאכול אפי' בשבתות ובי"ט אל יקל בעבור זה ח"ו דקרוב לודאי הוא שיאכל דבר איסור לפעמים, ע"כ ישים אל לבו הלא זה תולעה ורימה ובתכלית יהי מרה, ע"כ אל יתבייש מפני אדם וכו' ויקדש עצמו במותר לו (יבמות ב.). ואז קדוש יאמרו לו מה קדוש לעולם קיים ויזכה בביאת ירושלים במהרה בימינו אמן סלה עכלה"ק.

הגאון מהר"ש אבוהב זי"ע בספר הזכרונות (הפרק השני של הלכות שחיטה) כותב שאם ניתן היה לעם להתקיים בלי בשר היו האדמוריים שלנו כבר מוזמן מבטלים את מלאכת השחיטה, ועוד במיוחד כיום כשהרבה אנשים מכניסים עצמם למקצוע זה, וקל מאוד להגיע למכשולות בין ליחיד ובין לרבים, והאשמה כולה מוטלת על אלו שנותנים את הרשות לכך רחמנא ליצלן. (עד כאן מועתק מספר הזכרונות) והחתם סופר זי"ע (בחלק אור"ח סי' ר"ה) כותב שהמלך זקן וכסיל (הכוונה היא ליצר הרע) יושב על כסא נוח של שלשה רגלים, רגל אחד של החזנים, המוציאים את תפילותיהם של ילדים מחוץ למחנה וכו' ב'. של שוחטים המאכילים נבילות וטריפות לילדים, וג'. סופרים הכותבים תפילין ומזוזות פסולים ועמם הוא נפגש (עד כאן מצוטט מהחתם סופר), דומה לכך כותב בעל תולדות יעקב יוסף פר' נשא וכן כותב גם בשמו של הרב מוילנא באות צ"ו, שיותר טוב בשבת לאכול מאכלי חלב מאשר לאכול בשר בהמה שנשחטה מבלי שיודעים בכירור מי היה השוחט. והדברי חיים (יורה דעה חלק א' סוף סי' ז') כותב שהוא ראה הרבה יראי שמים ולומדי תורה שנעשו שוחטים התקלקלו. וכן כתב (בסימן ז') שכלל שוחטים קלים עזבו את הדרך היהודית הרבה קהלות בגרמניה רח"ל, אנו רואים מזה שבשחיטה אם לא נזהרים שהשוחטים יהיו יראי שמים הרי זה מזיק, כפי שכתוב בספר תכואות שור ששוחט צריך להיות ירא שמים מרבים, והיראת שמים יוכר על פניו, ואם לא הוא בעצמו יתקלקל יותר ויותר וממילא הוא מקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו והם מתמלאים מטומאה עד שהם הופכים אפיקורסים! ואצלי בטוח שמה שגוזרים בזמנינו

נגד השחיטה הוא רק בגלל שלא בדקנו טוב את השוחטים כפי שצריך היה להיות: (ספר טיול בפרדס אות ש' מרבה של שאמלוי ז"ל).

אנו מעתיקים כאן גם את הלשון של הגה"צ ר' הלל קאלאמייער ז"ל, וז"ל:

בתשובת בית הלל, מהגה"צ מקאלאמייער זצלה"ה (כסי' מ"ח וסי' ט') בענין השחיטה וזלה"ק: תדעו שעבירה זאת של נכילות וטרפות חמור מאוד באיכותו משאר עבירות, משום שעל שאר עבירות אמרו חז"ל בנים משחיתים אף על פי שמשחיתים נקראים בשם בנים, מה שאינו כן באיסור נכילה וטריפה, שעל הפסוק ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, פי' רש"י (מדברי חז"ל), אם אתם קדושים ופרושים משקוצי נכילות וטריפות אתם שלי ואם לאו אינכם שלי. מעתה אם אינכן נזהרים ח"ו מאיסור נכילות וטריפות, איך אתם אומרים בכל שני וחמישי בחפלת והוא רחום, אבינו מלכנו חננו ועננו כי שמך הגדול נקרא עלינו, כרחם אב על בנים כן תרחם עלינו וכו', ואיך אתם אומרים בימים הקדושים אנו בניך ואתה אבינו, איך מורא לא יעלה על ראשכם, שיאמר ד' איני מכיר אתכם ואינכם שלי עבור שנפשכם מגואל מאכילת טריפות, מכש"כ וקל וחומר בעת ובעונה כזאת, אשר אחינו בני"י וכו' הרבה מהם נתנו למשיסה וכוזזים, ד' ירחם עליהם, על מי לנו להשען רק על אבינו שבשמים וגדול הרועה השומרן, א"כ בעת ובעונה כזאת מהצורך ביותר ויותר, שנעשה כל מה שבכוהינו להיות שם ד' נקרא עלינו וכו'.

ואמרו חז"ל עונש אסכרה לחינוקות רח"ל בא עבור שאוכלים דברים טמאים, מעתה חוסו וחמלו על בניכם ובנותיכם הקטנים שלא תשכלו אותם וכו', עיי"ש שהאריך הרבה בדברי קודש אש להבה מלהבת נפש השומעת (ועיין בשו"ת קרן לדוד סי' א' באריכות עוד בענין זה).

אנו מבקשים בזאת מכל אחד ואחד אשר ביכולתו והוא מבין את חשיבות ונחיצות הענין לעורר נגד אכילות מאכלות אסורות שיתרום כמה שהוא יכול לתרום בכדי שנוכל לכסות את ההוצאות וגם להבא לעורר בעינינו אלה, ובזכות המצוה הזו תזכו לשפע ברכה והצלחה. אנו לא שולחים מעטפות צמודות, מאחר ובכסף זה אנו יכולים לעורר עוד אלף יהודים, ולכן אנו מבקשים מכל יחיד שמיד ישלח כמה שהוא יכול וכל המוסיף מוסיפין לו מן השמים, ותודה למפרע.

בעיר קראקא

דיט

אותנו בכרכה, בסכין כשרה ללא פגימה — לקח אותנה פושע ישראל זה, הביא אותנו לתול מחסן סתר נידח, ושם קטל אותנו במהלומות קרדום על הראש, כפי שנותרים חזירים טמאים! כל תקוותנו וצפיותינו לתיקון ולמנוחה, נופצו ונהיו לאל בידיו הגסות של מאכיל טריפות זה, ועכשיו אנו שוב נעים ונדים בעולם התווהו מבלי למצוא מנוחה!"

אשרך, בעל תשובה

"בתוך כל הרעש והמהומה הזו עמדתי כאילו לשוני ניתקה בפי, מבלי למצוא אף מלה אחת לזכותי" המשיך הנפטר לספר בחלום לשותפו הקצב. "כאשר ראה הסניגור שלי שכף המאזניים עומדת להכריע לרעתו, הוא לקח ממני את מגילת הקלף של רבינו בעל מגלה עמוקות, באמרו אלי:

"אל תירא ואל תפחד! המתן לי כאן!"

המלאך מליך היושר שלי התנשא במעוף בזק מעלה מעלה, לגבהי מרומים, ולאחר שהות קצרה חזר בלווית מחנה שלם של סניגורים, מלאכי עליון בעלי כנפי כסף צחור, שפתחו בנאומי הגנה בדברים כדרכונות:

"אמנם חטא הנידון חטאה גדולה, עוונותיו רבו משערות ראשו זאת עובדה שאין להכחישה... אך אף אחד אינו יכול להכחיש את העובדה שהוא נשאר יתום בגיל פעוט וגדל בתנאים קשים ביותר אצל דוד קשוח ואכזר, שהעביד אותו בפרך, ולא לימד אותו לא תורה ולא חכמה, לא יהדות ולא יראת שמים. וכיון שהיה כור ועם הארץ הוא נתפס לתאוות הממון ושקע ביוון החטאת מבלי לתת דין וחשבון לעצמו עד היכן הדברים מגיעים. ועוד עובדה שאין להכחישה, שמיד כשעמד על חומרת הדברים, מיד כשנודע לו שאשמתו גדולה עד רום שמי שמיים — לא היסס אף לרגע מלהתוודות על פשעיו כרבים, להביע חרטה בלב נשכר ונדכה ולבקש דרך לתשובה! ואיוו דרך תשובה היתה זאת! איזה סבל ויסורים קשים ומרים קיבל עליו באהבה וברצון כמשך שנים רבות לאחר מכן, כדי לכפר על עוונותיו! אין לתאר את העינויים הגופניים והנפשיים של שלשת שנות הגלות, בדרך הנדודים מלאת החתחתים, ברעב ובקור וכל מיני פגעים, בהשפלות ובכזיונות, בחרפות ובכושות, ובהכרזות פומביות בכל אתר ואתר: "אני הוא החוטא והפושע! אני הוא העוכר ישראל! אנא תבזו אותי! תירקו לי כפרצוף! הרמסו אותי כרגלים!" והכל מפני שנודע לו עד מה כבדה אשמתו, ובגלל ההחלטה הנחושה לעשות הכל כדי למרק את עוונותיו ולהגיע לתשובה שלמה, כפי שהבית הדין הגדול בקראקוב הטיל עליו! והנה כאן מונחת לפניכם מגילת הקלף של הרבי הקדוש בעל מגלה עמוקות, הקובע ומאשר שהנידון כבר כיפר על כל חטאיו על ידי הסבל והעינויים ותיקוני התשובה בשארית שנותרו עלי אדמות! והרי דין מפורש הוא בגמרא: 'כיון שלקה הרי הוא כאחיק! ולאחר שכבר קיבל מרצונו הטוב את מנת היסורים בעולם של מטה, הרי הוא נקי עתה מכל חטא'..."

נאומי הסניגוריה השאירו רושם עז, וחברי בית הדין של מעלה, התחילו מחדש לנתח את העובדות, לבדוק ולשקול שוב, והדיונים נמשכו שעה ארוכה. לבסוף נפלה ההכרעה: כשם שקבעו בבית דין של מטה כך קובעים ומאשרים בבית דין של מעלה! פסק הדין של בעל מגלה עמוקות שריר ובריר וקיים! הקצב בעל החשובה נקי מכל חטא ועוון — כתינוק שנולד!...

"כד כבר עם פסק הדין שלי הוציא בית הדין של מעלה עוד פסק דין שני" המשיך הנפטר לספר לשותפו בחלום "כל הנשמות שבגלל עוונותי הלכו לעולמם ללא עת, וכן כל הגלגולים של בעלי החיים שקטלתי אותם וע"י כך קיפחתי את חלקם בשני העולמות, יקבלו עתה את חיקונם, ושערי גם העדן ייפתחו לפניהם..."

"מיד באו במעוף-בוק מחנות מחנות של מלאכים, והחילו להוביל, כל נשמה לחוד, ברוב פאר והדר בדרך לגן עדן, כל אחד למקום היכלה בהתאם למאזן מעשיה הטובים. חלק מנשמות אלו החלו בו ברגע להקריין סביבם קרני אור מבהיקים בזוהר כזה שאצלכם למטה אי אפשר לתאר דבר כזה, כל נשמה זכתה לכבוד ויקר כזה אשר עין לא ראתה כמותם.

"כשגמרו עם כל אלה, נפנו לטפל בי. העמידו אותי על דוכן גבוה כשמסביבו מלאכי מרום וזהרים כזוהר הרקיע, וכולם כאחד משמיעים בקול ומנגינה שמימית שאין דומה לה: 'פלוני יצא זכאי בדין!' בקראם שמי ובשם אבי.

ואז נבקעו ונפתחו רקיעים ללא ספור ולעיני נתגלה מחזה מרהיב כזה של הוד והדר, פאר ותפארת שאין לתארו ואין להשיגו בתפיסת אנוש.

מכל הצדדים הדהדה שירת המלאכים:

"זכאי הוא! בעל תשובה גמור הוא!"

הכל אומר שירה! גם ספר התורה המונח על השלחן השתתף בשמחה, ואותיותיו הלוחשות כגחלי אש כאילו הכריזו גם הן: 'זכאי הוא! צדיק הוא!'

"מסביבי התפשט מין אור כזה, שהיה חזק אלפי מונים מאור השמש בגבורתו, ומילא אותי עונג אין קץ.

"מרגע לרגע זרמו לקראתי יותר ויותר מלאכי עליון וצדיקים זכים וטהורים שיצאו מגן העדן כדי לקבל את פני השכן החדש. ראשי כולם היו מעוטרים כעטרות משוכצות יהלומים ואבני חן שנוצצו כניצוצות של אש בשלל צבעים וגוונים.

"עד מהרה הופיעו ששה מלאכי אש, שנשאו חופת פאר, שמוטותיה עשויות מעצי ארזים והפרוכת הפרושה עליהם מלמעלה — זהב טהור, ובמרכזה הזהירו המלים — 'כי לה' המלוכה'. עם המלאכים נושאי החופה הגיע מחנה שלם של מנגנים ומשוררים עם כלי זמר לאין ספור. אלה היו הלוויים הקדושים, מהמקהלה של דוד המלך.

"כל הכבודה הזו נעצרה ליד הדוכן שעליו עמדתי. שוב נשאו אותי המלאכים על כנפיהם והעמידו אותי מתחת לחופת הזהב, ומיד פתחו המנגנים בזמר והמשוררים בשירה, את התענוג הרוחני העילאי שהרגשתי בהקשיבי לשירי המקהלה אין לתאר

אשר רוב שנות חייו עלי אדמות היה שקוע במ"ט שערי הטומאה והזוהמה, חטא והחטיא אחרים והכשיל רכבות יהודים יראים ושלמים בעבירות חמורות ביותר? האם יהיה לי פתחון פה בפני בית דין של מעלה? התכווצתי בתוך פינתי כשאני כואב ודואב, וכל אותה שעה נצמדתי למגילת הקלף של בעל מגלה עמוקות, שהחזקתי בה בחזקה בשתי ידי בתור המיפלט היחידי והאחרון...

הנשמות מיללות

"הנשמות עברו בפני כס המשפט כבני מרון. אחת אחרי השנייה נידונו הנשמות מי לעונש חמור ומי לעונש קל יותר. אף אחת לא יצאה חפה מפשע לגמרי. והנה אני שומע את קולו של הכרוז קורא בשמי ובשם אבי... ארבעה מלאכי הרחמים הוליכו אותי בעדינות אל שלחן המשפט, ואחד המלאכים פתח את הדף שלי בספר הזכרונות הגדול...

לפתע פתאום רעדו אמות הספים מקול צעקה איומה שהדהדה בחלל האולם הענקי:

"מי הביא לכאן את הרשע המרושע הזה?! כל מדורי הגהינום לא יספיקו בשבילך!!!"

"קפאתי על מקומי מרוב בעתה ופלצות אך המלאכים השושבינים שלי, עוררו אותי מקפאונום בנגעם כי בקלילות בכנפי המשי הרכות שלהם. נזכרתי במגילת הקלף של בעל מגלה עמוקות שהיתה צמודה ללבי, והנחתי אותה במהירות על פני השלחן... ואז נשמע שנית הקול התקיף:

איזה מין דיבורים הם אלה של בעל מגלה עמוקות? שהוא יגזור עלינו לפטור נשמה כזו מכל עונש? אין לו כל סמכות לתת לנו הוראות שנקבל את התשובה של הפושע לעיר שלמה של יהודים במשך עשרות שנים, למען בצע כסף?!!"

באורח פלא הופיעה במהירות הבזק מאי שם קבוצה גדולה של מלאכים, מליצי יושר, שפתחה ב"התקפת נגד" בתקיפות דקדושה:

"מדוע אתם עוד נטפלים לנשמה מעונה זו?! האם לא מספיקים בשבילה היסורים שסבלה בחייה?! כאיזה אומץ וגבורה גילתה היא בעצמה את פשעיה כרבים והודתה עליהם ללא כל סייג בפני עם ועדה, מבלי להירדע מלהיות צפוי לבזיונות ולחרפות בלי סוף זרקה מאחרי גווה את כל חיי העושר והרווחה והשמידה כמו ידיה את כל הונה ורכושה את כל אוצרות החמדה שאספה במשך כל שנות חייה, מבלי להשאיר מהם שריד ופליט! ויחרה מרצונה הטוב ובנפש חפצה על כל תענוגי העולם הזה, עברה סכל ועינויים קשים ומרים במשך שלוש שנות גלות ונדודים, קור וחום. ברושת והשפלות, יסורי גוף ונפש שאין לתארם! והכל קיבלה באהבה ובהכנעה גמורה! אילו הייתם אתם מתלבשים בגופות של בני אדם ויורדים לאותו עולם לחיות חיי אנוש לא הייתם מסוגלים בשום פנים לשאת ולסבול עינויים כאלה! הייתם נשכרים מיד ולא הייתם יכולים להמשיך בתקינות התשובה! ועתה אתם רוצים גם

להטיל אותה לתוך אש הגהינום?! הרב הקדוש והטהור בעל מגלה עמוקות הבטיח לה בעל פה ובכתב שהיא צורפה כבר מספיק בכור היסורים וכי כל עוונותיה ופשעיה מורקו ושוטפו בדם ובדמעות ויצאה זכה ונקייה ללא רבב יותר מצדיקים גדולים, כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד! ולבסוף אתם מטיחים בפניו את המלה 'רשע'!?

אך מלאכי הדין, המשטינים והמקטרגים, השיבו מלחמה שצרה בצעקם בחמת זעם בקול מרעיש עולמות:

"בואו וראו את השואה שנשמה זו חוללה ברוב פשעיה!"...

ותוך שנייה הגיעו מכל הצדדים אלפים ורכבות נשמות, מייללות וכוכות ופוקעות צרה:

"הוא גרם למותנו במגפה בגלל עוונותיו!"

"אני עברתי מן העולם בדמי ימי" קוננה אחת הנשמות "מפני שרשע זה הכשיל אלפים ורכבות כמאכלי טריפה!..

"היינו ילדי חדר, תינוקות של בית רבן!" יללו נשמות אחרות "לא ידענו טעם חטא! היו לנו סיכויים להיות גדולי תורה ויראה — ובגלל עוור ישראל זה גווענו בעודנו באבנו!"

"ואנחנו היינו נשים צעירות" נשמע קול נהי וככי תמרורים, מסמרי שערות "ילדנו ילדים בקדושה וטהרה, קיינו לגדל אותם לתורה ולחופה ולמעשים טובים, אולם בגלל עוונותיו של זה, נפחנו את נשמותינו בשעת הלידה או בתקופת הההנקה, התינוקות הרכים נשאר יתומים פעוטים ללא אהבת אם וללא טפול אמהי מסור, ועתה אין לנו מנוחה בקבר, קול בכי הפעוטים המסכנים בעריסותיהם אינו מרפה מאתנו! כצפרים המקוננות על גוזליהן כן אנו מרחפות תמיד על עריסותיהם ומיטותיהם של פרי בטננו שנשארו לאנחות. וכשהם סובלים תחת יד המטפלות או בידי האמהות החורגות, אנו נשרפות ממש מרוב צער למראה הדמעות של מחמלי נפשנו חסרי הישע... בשבילנו אין צורך בגיהנום! הסבל והצער של היתומים העוזבים, שאין להם מי שיגן עליהם, הם בשבילנו יותר גרועים מעינויי התופת, כבר חכינו ליום, שבו יגיע לכאן הרשע האכזר הזה, כדי לראות כיצד יתנקמו בו על צערם של עוללינו וטפינו, כיצד יחלקה באש הגיהנום! ולבסוף רוצים למחול לו ולסלוח לו על הכל! לא! בשום פנים ואופן לא!"

בעוד הנשים שופכות את מרי לבן בצווחות זעם וכעס ותוכעות נקמה עבור עוללהין ויונקיהן, התחילו לפלוש לתוך אולם המשפט עדרים עדרים של בקר וצאן, עגלים וגדיים, כשהם פועים וגועים, בוכים ומקננים בלשונם האילמת, ושוטחים את טענותיהם בפני בית הדין של מעלה:

"היינו גזלים וזקוקים לתיקון נשמותינו בעולם של מטה. יכולנו לזכות למנוחה רק על ידי זה ששוחט ירא שמים ישחוט אותנו בשחיטה כשרה ויעשה עלינו את הברכה! כל הזמן היינו מלאי חרדה שלא ניפול חלילה בידיים של גוי ונשחט שחיטה טרפה. וכשכבר זכינו שיהודי יקנה אותנו וצפינו שיובילו אותנו אל השוחט שישחוט

עולם הזה במשך כל ימי חיי אנוש הם כאין וכאפס לעונת העונג של שנייה אחת בנהורא עילאה זו.

ארבעה מלאכים, השושבינים שלי, הובילו אותי לעבר ארמון רם ונשא, שכתליו עשויים כולם בדולח טהור, והעמודים והקשתות מזהב ומפז. החלונות שובצו ביהלומי ענק שנרצצו והפיצו אור יקרית למרחקים בצבעי קשת מרהיבי עין עד שנשאיתי עומד נפעם ונרגש נרוב קסם. מעל השער הענקי בפתח הארמון מתנוססות המילים "מקום המשפט" חרותות באותות של אש לוהטת — וליד הכניסה רובצים אריות ונמרים שמרחחים אחרי כל נשמה המוכנסת פנימה, ובהתאם למדת החטאים של הנשמה, הם משקיעים קולות נהמה מחרידים.

"ארבעה המלאכים נשאו אותי על כנפיהם והכניסוני למקום המשפט. כאן נתגלה לפני מחזה מרהיב עינים כזה, שלא ידעתי על מי להסתכל קודם, את גדלו של האולם אי אפשר לתפוס אפילו במבט מקצה אחד אל משנהו. נוסף לכך משובצים התקרה והרצפה באבני חן מבריקים. המפיצים סביבם קרני אור כאלה, שזיוום יכהה את עין השמש המאירה שם למטה על פני כדור הארץ...

"כאמצע האולם עומד שלחן ענקי שסביבו מסובים חברי בית הדין של מעלה — כולם מלאכי אש אוכלת: בראש השולחן לוחשות מלמעלה באותיות של אש המלים: "תורת משה אמח", ועל פני השולחן מונח ספר תורה פתוח, שאותיותיו מבריקות כנחלי אש...

"לכאן, אל השלחן הזה, מביאים את הנשמות שהועלו זה עתה מעמק הבכא, כדי לחרוץ כאן את משפטן לשבט או לחסד.

"בעת המשפט, פותחים את הדף של הנשמה הנידונה, בספר הזכרונות העבה העשוי מקלף, וקוראים מתוכו את כל המעשים הטובים ואת כל המעשים הרעים שבעל הנשמה עשה במשך כל שנות חייו עלי אדמות, ושהוא כתב אותם כמו ידיו. לכל משפט מתייצבים מלאכי רחמים ומלאכי דין, מליצי יושר ומקטרגים. הנשמה עצמה נאלמת דום בדרך כלל מרוב חרדה ופחד, ואינה מסוגלת ללמד זכות על עצמה לכד, ולהתגונן נגד דברי האשמה על עבירות וחטאים המוטחים נגדה על ידי הקטגוריה.

על פי רוב מזמינים גם עדים למשפטים אלה, בעת שחכיתי לתורי להיקרא לכס המשפט, התנהל שם משפט של נשמה אחרת, ובמהלך הדין נקראו קירות ביתו של אותו אדם להעיד נגדו על עבירה שעשה שם בסתר, בהיותו בטוח שאף אחד אינו רואה אותו. "פסקי דין שונים נחרצים לכל נידון ונידון. חלק נידונים לגיהנום, אך יש לקבוע גם לאיזה מדור ולכמה זמן. על אחרים גוזרים לרדת לשאול תחתית ולכף הקלע. יש גם כאלה שחוטכים את דינן לרדת שוב לעלמא דלחתא ולהתגלגל בגוף של בהמה, או בצמח דומם, ולעמוד ולחכות ימים ושנים לאין קץ עד שיגיעו לידי תיקון.

"מיד עם מתן פסק הדין, כשהנשמה יוצאת חייבת בדין, ניתנת הרשות למלאכי החבלה והם חוטפים אותה ומוציאים אותה אל המקום המיועד לה. הנשמה מקוננת

ומייללת, מביעה את חרטה ומבקשת רחמים — אך בעולם העליון שוב אין מקום לחרטה ולתשובה על העבירות שהאדם עבר עליהן בימי חייו עלי אדמות.

המקטרגים במלוא הקטרוג

החלום של הקצב בעל התשובה שנשאר בחיים נמשך שעות על שעות, ושוחפו הנפטר המשיך בדיווחו על מהלך הדברים באולם בית הדין של מעלה, אליו הובא כדי למסור דין וחשבון על מעשיו בעולם הזה:

“קורה גם, שנשמחו של אדם מגיעה לכאן לבנה כשג וצחה כבדולח, ללא כל כתם או רכב, והיא יוצאת זכאית בדין, ואו נשמעה הכרזה: לגן עדן! מיד קמים מלאכי מעלה ממקומם וקוראים בקול רינה וצהלה: “אשריך וטוב לך! אשריך שזכית לחיי העולם הבא!” כתה של מלאכים קדושים עם כנפיים לבנות מקיפות את הנשמה כמין משמר של כבוד ומפנים לה דרך בהכריוס בקול חגיגי: “פנו דרך ישרו מסילה, כי צדיק בא! אמרו לצדיק טוב, כי פרי מעלליהם יאכלו!”

כבוד ובפאר כל יתואר מובל הצדיק למקום מנוחתו בגן עדן, כל הצדיקים יוצאים לקראתו ומקבלים בשמחה גדולה ובחיבה יתירה את עמיתם החדש, השמש והירח והכוכבים מאירים את דרכו בהזרימם אלומות אור בצבעי הכסף והזהב וברק של יהלומים ואבני חן. כל המזלות וכוכבי הלכת משתחווים לפני הצדיק בהגיעו לשערי גן העדן, כל הבריאה כולה אומרת שירה ומשמיעה בקול בכל כלי הזמר: “אשרי לו ואשרי חלקו!”

“אך דברים כאלה קורים רק לעתים נדירות, בדרך כלל יוצאות נשמות חייבות בדין, ואז אוי ואבוי לה. חברי בית הדין של מעלה מטיחים בפניה דברי תוכחה ונזיפה קשים ביותר, ומרעימים עליה בקולות צעקה נועמים, המזעזעים את כל העולמות: “ירשע! פושע ישראל! באיזו עזות מצח התמרדת נגד מצוותיו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא?! נתנו לך נשמה זכה וטהורה והזהירו אותך לשמור עליה מכל סיג ופגם ולהחזיק אותה בקדושה ובטהרה — ולבסוף טמאת אותה וזיהמת אותה בחטאיך ובחאוותיך הנפשעות! אוי לך ואוי לנפשך! בגלל הנאות שעה מדומות נמוגות כעשן, ויתרת על ש״י עולמות של חיי נצח ותענוגים רוחניים ללא גבול!!”

“לקול דברי התוכחה האלה של חברי בית הדין של מעלה, היורדים על הנידון כמהלומת פטיש, נזעקים כתות לאין ספור של מלאכי חבלה שחורים הפורצים לאולם בסערה וסופה, כרוחות ושדי שחת, עטים על הנשמה הרועדת כעלה נדף. אלפי ידיים נוחתים עליה בכת אחת והיא נסתכת באכזריות מדוכן המשפט ונרחפת בגסות החוצה, בדרכה אל הגהינום, או אל איזה גיא צלמות אי שם כמרחבי שממה אין סופיים, אשר משם אין חוזרים לעולם...”

“אני עצמי” המשיך הנפטר לספר לשוחפו בחלום, “נדחקתי לתוך קרן זווית, כדי שלא יראוני ושלא ירגישו בי, וכל כולי רועד מפחד ובעתה. לבי היה מר עלי מאד מאימת הדין, מי יודע איזה גזר אכזרי מצפה לי? האם הגיע לכאן אי פעם רשע כמוני

האחרונים שלפני מותו, כשתוארו היה ממש שחור משחור וכל צורתו נשתנתה ונתעקמה מרוב בכי ויללות, חרד ורועד מאימת יום הדין.

אך בהופיעו בחלום כמעט ולא הכיר את שוחפו, שכילה אתו כיחד את כל שנות חייו, בתקופות של שמחה ואושר ובתקופות של יגון וכאב. כולו היה קורן אור, וכל דמותו הבהיקה באור יקרות. הוא הפיץ סביבו זיוו של קדושה וזוך, שסינוור את העינים, כנוגה השמש בצהרים עד שהיה קשה להסתכל בו. גם התכריכים שלו היו צחורות מצחור, כלובן של שלג קטיפתי בהשתקפו באור השמש שמעל, ללא כל צל או רכב, כל ישותו אמרה הוד והדר של צדיק הנהנה מזיוו השכינה בגן עדן העליון... והקול של דמות הפלאים של מי שהיה שוחפו לשעבר! קול מלטף ומעודד כצלילי פעמוני כסף! במשך שנות התשובה, הוא שכח כבר שאי פעם היה שוחפו מסוגל לדבר בקול נמרץ ועירני. כל הזמן היה קולו עצוב ולא, מחריש יותר מאשר מדבר. וגם מעט המלים שהיה מוציא מפיו פה ושם, היה להם צליל צרוד וחורק, כאילו בקעו מקברו של מת חי. ואילו עתה היה הקול צלול, מלא עדנה ומתיקות ושופע אושר ונחת רוח. רחוק כרחוק מזרח ממערב מקולו של קצב בור ועם הארץ, שקופה של שרצים — עונות ופשעים חמורים — תלויה לו מאחוריו. היה זה קולו כשל אברך משי, שעודן ונודרך ע"י שקידה נמרצת בלימוד התורה ובחיי קדושה וטהרה.

מיהו הבעל מגלה עמוקות

"חברי האהוב! ... הגיע אליו קולו הקטיפתי והרך של הנפטר. "אצלכם בעולם השפל לא יודעים כלל מיהו הבעל מגלה עמוקות, מה גדולה מעלתו בשמים, בתוך הפמליא של מעלה, ובאיוו מידה מתחשבים שם בדעתו! כל השערים של העולמות העליונים עומדים פתוחים לפניו, והריהו שם בכחינת כן בית, יוצא ונכנס, כמו בביתו הפרטי! כולם נשמעים למוצא פיו וששים למלא את רצונו — מה שהוא גוזר הרי זה שריר וקיים!"

ואז התחיל הנפטר לספר את כל הקורות אותו מאז יציאת נשמתו: "פחדו אמנם לא היה פחד שוא! רע ומר היה לנו ולנשמותינו לנצח נצחים, אילמלא היינו חוזרים בתשובה בעורנו בחיים, כי כאן, למעלה, אי אפשר יותר לתקן מה שקלקלו למטה!.

"ובכן הסכת איפוא ושמע, חברי היקר!

"כבו ברגע שנשמתי פרח מגופי, מיד הקיפו אותי מפנים ומאחור, מלמעלה ומלמטה כחות כחות של מלאכי חבלה, משחיתים וקליפות כחול אשר על שפת הים! מראיהם היה כל כך איום ומעורר חלחלה ופלצות, שמהפחד בלבד אפשר היה למות אלף פעמים! חלק מהם הגיעו בדמותם של זאבי טרף רעבים וחלק בדמות נחשים ארסיים ופתנים ענקיים, שהתפתלו סביב במחול שטנים מקפיא דם... ואחרים עטו עלי בדמויות וזועתיות ביותר של כריות שונות ומשונות, מין תערובת של איש הפרא וחית היער, עם פרצופים שחורים משחור ועינים לוחטות צמאות לדם, וכידיהם פגיונות

שלופים, דרוכים ומוכנים לתקוע אותן בלבי ולטלטל אותי בתנופה אחת אי שם לתוך גיא צלמוות באיזו ארץ ציה ושוממה, אשר משם לא אחליץ עוד לעולם, ואהיה אבוד לנצח נצחים!...

"אך האימה החשכה שנפלה עלי היתה רק להרף עין, כי מיד ניצבו לידי ארבעה מלאכי רחמים, בדמות כרוכים צחורים, שופעי עדנה ורוך לאין קץ. הם תפסו מקום, אחד למראשותי, אחד למרגלותי ושניים משני הצדדים, הם לא זזו ממני אף לרגע עד אחרי שגמרו את הטהרה. כך חסמו את הגישה בפני כל מלאכי החבלה ולא היתה להם כל שליטה עלי. הם חרקו בזעם בשיניהם וירו זיקי אש, מוכנים לקרוע אותי לגזרים, לעשות אתי כלה ולא להשאיר ממני שריד ופליט... אך ארבעת מלאכי הרחמים הקיפו אותי בכחומה בצורה, והמשחיתים לא יכלו להתקרב אלי בשום פנים.

"כשהכניסו אותי לארון כדי להובילני לבית הקברות, ניגלו לעיני עוד מלאכי מעלה, שהצטרפו לארבעת מלאכי הרחמים, וגוננו עלי לאורך כל הדרך. ולמרות שמלאכי החבלה השחורים ארכו לי כל הזמן בלהיטות עצומה, נדחפים ונדחקים לעברי במאמץ רצחני לפרוץ פרצה בחומת המגן שמסביבי ולתפסני ולטלטלני אל מעבר להרי חושך, ועל אף מספרם האין סופי — לא יכלו לנגוע בי ולעשות לי כל רע.

"כשהורידו את ארוני אל הקבר, לפני שכיסו אותי בעפר, עשו מלאכי החבלה מאמץ נועז אחרון, בהידחפם אל הארון ברוב רעש והמולה, והתעקשו דוקא לחטוף את גופי בכל מחיר. אך המלאכים הקדושים ניצבו סביבי איתנים כצור וגוננו עלי כל הזמן מבלי להסיר ממני את מבטם הרחום אף לרגע.

"גם לאחר סתימת הגולל כאשר הקבר היה כבר מכוסה לגמרי, וכל המלווים, עם הרב הקדוש שלנו, כבר עזבו את המקום וחזרו העירה, גם אז לא זזו ארבעת מלאכי הרחמים מקברי ונשארו עומדים שם, סוככים עלי בכנפיהם שלא יאונה לגופי כל רע.

בפני בית דין של מעלה

"ואז הופיעו ארבעה מלאכים אחרים, עוטים הוד והדר, כדי להביא את נשמתו בפני בית דין של מעלה.

"התרוממתי אל על וזינקתי למרומי השמים בהרגישי עצמי כל כך קל, כשאני מרחף בקלות כזו כאילו הייתי מלאך בעל שש כנפים...
עד מהרה הגעתי לתוך עולם מלא אור נגהות, זוהר ומבריק, במדה כזו, שאתם שם למטה, בעולם הגשמי, אינכם יכולים אפילו לתאר בדמיון אפס קצהו. מיד מילאה אותי הרגשת אושר ותענוג רוחני עילאי שאין לתארה ולבטאה במלים, כל תענוגי

ריא

ביהלומים מוכן כשכילך בגן עדן! כי את כל העונש עבור חטאיך כבר קבלת די והותר בעולם הזה!"

"אך מגילת הקלף אינה נמצאת בידי אלא בידי חברי!" קונן החולה שעמד על סף המוות "אוי, מה גדול פחדי מיום הדין! אני ממש מתפתל מאימה, וכל הזמן אני רואה לנגד עיני את מלאכי החבלה הנוראים, המתקרבים אלי בשפודיהם הלוחטים, מצפים לרגע של יציאת נשמתי, כדי לתקוע אותם בגופי ולהטילני בדודי הזפת הרוחצת של הגהינום!"

שוב הרעיף הרב על החולה דברי עידוד וחיזוק והסביר לו בטוב טעם ודעת, שבשמים אין זקוקים למגילת הקלף, וכי הקב"ה שהוא בוחן כליות ולב, יודע כל הנסתרות ואין דבר נעלם ממנו.

החולה האזין בדומיה לדברי הרב ושאר הנכבדים, אך הרגשתו לא השתפרה והפחד המשיך לכרסם בלבו.

בצל המוות

עברו ימים אחדים, ומצבו של החולה הורע מאד, צל המוות כבר היה פרוש על פניו. הוא שכב במטחו כשכולו פקעת אחת של צער ויסורים, וכל הזמן לא הפסיק לבכות ולקונן, מתוך הזיות וסיוטים, על מלאכי חבלה לאין ספור הממלאים את כל חלל החדר, שפודים ארוכים שלופים בידיהם, והם מחכים בחוסר סבלנות לרגע של יציאת הנשמה...

אנשי ה"חברה קדישא", שהובילו למטחו, לא יכלו לחזות בעינויי הנפש הנוראים של הגוסס, והם שוב הזעיקו את הרב בעל מגלה עמוקות, אולי יעלה בידו להשקיט את רוחו ולסלק מעליו את סיוטי הגהינום.

"רבי... הפליט בעל החשובה הגוסס, בסגנון את המלים בקושי רב מתוך שפתיו המכחילות, כשדמעותיו זורמות ושוטפות את פניו הצהובים כדונג "רבי"... לבי מתפוצץ מאימה, ואף לרגע לא מרפה ממני הפחד שמא לא נתקבלה תשובתי בשמים! ואזי אוי ואבוי לנשמתי החוטאת — ואני אנה אני בא? הרי לעולם לא אצא מהגהינום! אהיה אבוד בכף הקלע ובעינויי התופת לנצח נצחים!..."

לבו של הרב בעל מגלה עמוקות נשבר בקרבו למראה הסיוטים הקשים הפוקדים את החולה, והוא שלח לקרוא לבעל החשובה השני ופקד עליו למסור את מגילת הקלף לידי הגוסס, שיקח אותה אתו אל הקבר... ואילו על הגוסס הנוטה למות ציוה לתת תקיעת כף לשותפו ולהבטיח לו, שלאחר מותו יבוא אליו בחלום וימסור לו דיווח מלא ומפורט על כל מה שאירע לו מהרגע של יציאת נשמחו ועד שהגיע למקום מנוחתו.

שמע בעל החשובה השני בקול הרב ומסר את מגילת הקלף לידי חברו הגוסס. כתמורה לכך נתן לו הגוסס תקיעת כף, שמיד שיגיע למנוחתו, יבוא אליו בחלום וימסור לו בפרוטרוט כל מה שהתרחש אתו בעולם האמת.

רק אז נרגע בעל התשובה הנוטה למות, וכעבור יום נוסף הוציא את נשמתו מתוך שלוה מלאה, כשעל פניו נסוך חיוך רחב של קדושה ושביעות רצון כמתוך חוויה של תענוג רוחני עילאי הנשגב מהשגת אנוש...

ההלוויה נערכה ברוב עם, הרב שלח את השמש לכל בתי הכנסת להכריז על ביטול מלאכה, כל התנויות ובתי המסחר נסגרו, וכל תושבי העיר, מנעד ועד זקן, מהאיש הפשוט ועד פרנסי הצבור, נהרו להלוויה כדי לחלוק לבעל התשובה את הכבוד האחרון.

המונים הצטופפו בבית הקברות, והארון הוטמן בקבר, כשבידי הנפטר מגילת הקלף לבית דין של מעלה.

בעל מגלה עמוקות השמיע דברי הספד נרגשים בקול חוצב להבות אש, שהרטיט את הלבבות, וכל הקהל פרץ בככי.

בדבריו גולל הרב את פרשת העינויים והסיגופים הנוראים שהנפטר קיבל על עצמו באהבה וברצון כדי לכפר על חטאיו ולטהר ולזכך את נשמתו מכל סיג ופגם. "צאו וראו מה גדול כוחה של תשובה שהיא מגעת עד כסא הכבוד!" פנה הרב אל הנאספים. "אפילו החוטא הגדול ביותר, שדומה שאין לו תקנה כלל, גם הוא יכול לעשות תשובה כל זמן שהנשמה בקרבו ולהגיע לעולם הבא נקי מכל חטא ועון!" והוא סיים את ההספד בהרעימו בקול אדיר, כשמבטו מופנה כלפי מעלה: "פנו מקום! פרצו דרך! צדיק גדול מגיע עתה למנוחתו! נשמה של פז וסנפירים עולה וחוזרת למקור מחצבתה, זכה וטהורה כדיוק כפי שהיתה בעת ירידתה לעולם!" במשך ימי השכעה בא הרב ועמו נכבדי העדה להתפלל בבית בו הוציא בעל התשובה את נשמתו, ולנחם את האלמנה והיתומים. החדר הצר וכל החצר היה צר מלהכיל את כל הבאים, והתפללות נערכו כרגש רב. לאחר התפללות למד הרב פרק משניות יחד עם כל הקהל לעילוי נשמת הנפטר, ובמשך כל היום המה המקום ממבקרים מכל העיר והסביבה שהפגינו את אהדתם והוקרתם למנוח.

השותף בחלום

בעל התשובה השני, שותפו של הנפטר, שאת מגילת הקלף שלו לקח אתו אל הקבר, חיכה בחוסר סבלנות כמשך כל ימי השבעה, שחברו יבוא אליו בחלום ויספר לו כל מה שאירע לו בעולם האמת. אך — לשוא! שום איחות לא הגיע מהמת. עבר עוד שבוע ועוד שבוע. השותף היה כבר מלא דאגה וצער. לבסוף, אחרי שבועיים נוספים של צפייה מתרחק, הופיע המת בחלומו...

זה היה כלילה הראשון שאחרי השלושים. כאשר בעל התשובה שנשאר בחיים, נרדם על משכב הקש שלו, לאחר יום של עבודה מפרכת, הופיע בחלומו השותף המת. הוא ידע היטב ששותפו כבר הלך לעולמו ולא יותר בין החיים, ובדמיונו ראה אותו כדמות מעוגה ורצוצה עוד יותר מכפי שהיה בעודנו בחיים. ביחוד בימים

אם זה מספיק כדי לכפר על הפשעים החמורים שביצענו כמשך עשרות שנים? צמרמורת תוקפת אותנו כשאנו נזכרים כמה שצפוי להם לרשעים בעולם הבא, ומתעורר בנו הרצון לצאת שוב לגלות ולהמשיך לסגף את עצמנו בעינויים יותר גדולים ובלכוד להיות כטוחים שנוכל לתקן מה שפגמנו כרוב חטאינו ופשעינו! "הירגעו נא, בני, ואל תכרסמו את לבכם בהרהורי דאגה!" השתדל הרב להשקיש את בכיים "איך כל ספק בדבר שאתם כבר עתה צדיקים גמורים! אני מאחל לעצמי "לזכות" להגיע לעולם הבא כה נקי מחטא ועוון כפי שאתם תגיעו לשם לאחר מאה ועשרים, נקיים וטהורים מכל סייג ופגם! חלקכם בגן עדן יהיה למעלה מחלקם של צדיקים גמורים, כי השב בתשובה "זדונוֹת נעִשׂוֹת לוֹ כִּזְכוּיֹת".

"אבל רבינו הקדוש והטהור, אנו ככל זאת זוחלים ורועדים, ולבנו חושש ודואג מה יהא בסופנו..." לא יכלו השניים לעצור בעד מעין דמוצותיהם "אלילו היינו זוכים לפחות לקבל אות או מופת או אישור בכתב, שיחזק בנו את הבטחון שאכן יש לנו חלק בעולם הבא..."

"הריני נעתר לכם גם זאת!" השיב הרב, בראותו שאחרת לא יוכל להרגיע את רוחם "אמטור בידים כתב מפורש שיניח את דעתכם!"

מגילת הקלף

למרות השעה המאוחרת, התיישב בעל מגלה עמוקות ליד שלחנו, נטל לידו את נוצת האווז, טבל אותה בדיו, ורשם על הקלף את השורות הבאות:

"אני החתום מטה, רבה של קראקוב ואב בית הדין הגדול שהוציא את פסק הדין נגד שני הקצבים השותפים, וגזר עליהם את תשובת המשקל החמורה, כדי לכפר על פשעיהם העצומים, ושהם קיימו אותה בשלימות לכל פרטיה ודקדוקיה. — הריני גוזר בזה, שכשם שקבענו בבית דין של מטה, כך יקיימו בבית דין של מעלה. והשנים יהיו מנוקים מכל עוון ואשמה ורשע".

כאשר סיים הרב את כתיבתו, הקריא את הכתב בפני בעלי התשובה, ושניהם הושיטו את ידיהם לקבלו מידי. בעל מגלה עמוקות לא ידע למי מהם למסור את הכתב המפורש. לבסוף מסר אותו לידי זה, שנתעורר ראשונה ועורר את שותפו לפתוח בדרך התשובה.

רק אז חזרו השניים הכיתה בלב קל יותר.

מגילת הקלף שנמסרה לידם ע"י בעל מגלה עמוקות נסכה לתוכם הרגשת בטחון במקצת וחזיקה בהם את התקוה שאכן כיפרו על חטאיהם בשלש שנות סיגופיהם, ושוב לא יענישו אותם בבית דין של מעלה בעוון הכשלת הרבים במאכלי טריפה, הם המשיכו להתנהג בהכנעה ובשפלה כרך, עבדו בפרך כעבודות השחורות ביותר, שסופקו להם ע"י בעלי הבתים בעיר, והרוויחו את לחמם ביושר ובעמל כפיים.

כל ערב, אחרי העבודה, ובשבת כמעט כל היום, היו יושבים בבית המדרש של הקהילה, מקשיבים בדומיה לשיעורי תורה וסוגפים לתוכם דינים ודברי מוסר ויראת שמים שהחיו את רוחם והביאו מרפא ללבם השבור ולנפשותיהם הדואבות. הם זרחו ממש מאושר כאשר ניתנה להם הזדמנות לעשות שרות כלשהו עבור לומדי התורה, להגיש כוס תה למגיד השיעור או למלא כל מיני שליחויות עבור תלמידי החכמים חובשי בית המדרש. אין לתאר את שמחתם כשהיו רצים לקיים איזו מצוה. הקפידו להרבות בעניית "אמן" ו"אמן יהא שמיה רבה", ועמדו על המשמר לשמוע "קדישים" וברכות ו"לחטוף" עוד ועוד "קדושות", וכיחוד בשבתות וכימים טובים.

הזיקנה קופצת

כך עברו עליהם שנות חייהם האחרונות, כשהם חיים חיי עמל קשים, וכל רגע פנוי היה קודש לעבודת הבורא.

בעלי הבתים בקראקוב, שידעו על עברם של שני הקצבים השותפים, על חיי העושר שלהם משכבר הימים, ועל שנות התשובה הרבות, שעברו עליהם מתוך צער ויסורים שאין לתארם, לא ניסו אף פעם לבקש מהם שירות כלשהו בחינם, או לנהוג כלפיהם בפחיתות הכבוד. אך למרות זאת היו שני הבעלי התשובה עומדים בפני כל אחד ואחד בהכנעה, כעבד לפני רבו, והיו מסתכלים לכל אחד בעיניים, כשהם מנסים לנחש אם היה זקוק למשהו, ומיד מזדרזים למלא את מבוקשו הסמוי במירב המהירות והיעילות. למרות גילם המתקדם ועל אף עייפותם מעמלם הקשה, היו רצים כמו נערים צעירים כדי להשביע את רצון הבריות, ופניהם מביעים סיפוק בלי גבול. ברם השנים והגיל עשו את שלהם; על אחד מהם קפצה הזיקנה כמפתיע. הרגליים התחילו כושלות. הגב כפוף, הידים רועדות... כוחותיו נידלדלו והלכו, ולא היה מסוגל יותר לעסוק בעבודה פיזית. עד שיום אחד לא יכול לקום ממיטתו, ונשאר שוכב באין אונים ובאפיסת כוחות. היה נראה בעליל שהמוות מתקרב אליו בצעדי ענק. לא יארכו הימים והוא ילך בדרך כל בארץ.

היה זה הבעל תשובה השני, לא זה שקיבל את מגילת הקלף, שנכתבה בידי בעל מגלה עמוקות, ככתב אישור עבור בית דין של מעלה.

כשנודע הדבר בעיר, שאחד מבעלי התשובה חלה, באו לבקרו, בחדרו הדל, הרב וכל נכבדי העדה. החולה התרגש מאד למראה המבקרים רמי המעלה שבאו לחלוק לו כבוד, והוא פרץ בככי, חשב הרב שהחולה בוכה מחמת הפחד מהמוות המתקרב ובא, ומאימת ההתייצבות למשפט בפני בית דין של מעלה, והוא ניחם אותו ודיבר על לבו שאל לו להיות מודאג כלל וכלל.

"הרי אתה צדיק גמור! הגעת אפילו לדרגה גבוהה מצדיק גמור!" הרגיע אותו הרב "נשמחך זכה ונקייה כזה וכפז, ללא כל רבב קל שבקלים! כסא של זהב משובץ

יהודי קראקוב כבר כמעט שכחו את המאורע של שני הקצבים, שהכשילו את העיר במאכלי טריפה במשך שנים רבות, ואשר בית הדין הגדול גזר עליהם להשמיד את כל רכושם ולהיות נעים ונודים בעולם. מאז עברו כבר שלש שנים והענין ירד מסדר היום.

נקיים מכל חטא ופשע

אך לפתע הכריז השמש של בית הדין בכל כתי המדרש ובתי התפלה, בפקודת הרב דמתא את ההודעה הבאה:

"מכריזים ומודיעים כזה לכל בעלי הבתים בעיר, ששני הקצבים בעלי התשובה חזרו לקראקוב לאחר שלש שנות גלות וקיימו בשלימות את גזר דין התשובה שהוטל עליהם! מהיום והלאה הרי הם צדיקים גמורים ונקיים מכל חטא ופשע! הרב שליט"א מטיל איפוא חובה על כל בעלי היכולת לתמוך בהם ולעזור להם להשיג עבודה, כדי שיוכלו לפרנס את עצמם ואת נשיהם. יש לעשות את כל האפשר על מנת למצוא עיסוקים בשבילם: חטיבת עצים, העברת חבילות, שליחיות, שמירה כלילות — ולשלם להם שכר הגון!

"וכל אחד ואחד מוזהר בזה באזהרה חמורה לא להזכיר להם עוונות ראשונים ולא לפגוע בכבודם בכל צורה שהיא! אדרבה, יש להתייחס אליהם במלוא האהדה, להקל עליהם ככל האפשר ולחפש בשבילם רק עבודות נוחות, לאחר שעינו את נפשותיהם במשך שלש שנות גלותם כסגיגופים קשים ביותר! כולם חייבים לדאוג לכך שלא יחסר להם פרנסה ושלא יקפחו אותם! הם, שני בעלי התשובה עצמם, שלמדו להיות נכנעים ומושפלים עד דכא, הרי לא יגיבו ולא יתקוממו נגד עול וקיפוח, לכן יש לנהוג כלפיהם במשנה זהירות שלא יפגעו בהם אפילו פגיעה קלה שבקלות!".

בעל מגלה-עמוקות הלווה להם סכום כסף קטן מקופת הקהלה, שהספיק בשבילם כדי לקנות מלבושים פשוטים וזולים מאוד, אך לא קרועים, וכדי לשכור דירות ישנות בשבילם ובשביל נשיהם. הם התחייבו להחזיר את כספי ההלוואה בתשלומים קטנים, שיצליחו לחסוך פרוטות פרוטות משכר עבודתם, ובלבד שלא יהנו ממתנת בשר ודם, אלא מהכסף שיפול בחלקם מעמל כפיהם.

יהודי קראקוב הוכיחו נכונות רבה לקיים את פקודת רבם הדגול. כאשר שני בעלי התשובה — העשירים המכובדים ביותר לשעבר — הופיעו בשוק, כבגדים פחותים וגסים, חגורים בחבלים של סבלים מסביב למתניהם, והתחילו לתור בעיניהם מסביב, לאן לפנות כדי להרויח כמה פרוטות עבור לחם לאכול, נמצאו מיד קופצים רבים, שהתחרו ביניהם בשפע של הצעות עבודה בשבילם:

"בואו אתי! יש לי בשבילכם עבודה!"

"לא! יותר טוב שתבואו אתי! אצלי תהיה לכם עבודה קלה יותר!"

"לכו אחרי! אצלי תקבלו שכר יומי יותר גבוה!"

"ואצלי לא צטטרכו לעבוד כלל! תמלאו רק תפקידי שמירה, ותוכלו לתת מנוח לעצמותיכם היגיעות!

נדיבי הלב ממש משכו אותם בשוליהם זה לכאן וזה לכאן, ושני בעלי התשובה נתנו להם לעשות בהם כחפצם מבלי לפצות פה, כאילו היו יצורים ללא כח רצון כלל. הם לא התעניינו לדעת איזו עבודה מציעים להם ולא שאלו מה יתנו להם תמורתה, מיד עם הגיעם למקום העבודה, התחילו ללא שהיות לעבוד במלוא המרץ, מה שאחרים שעשו במשך כל היום, גמרו הם כשעה שעתיים, ודרשו עוד ועוד עבודה, ובלבד להיות בטוחים שלא יקבלו חס וחלילה תשלום שלא יהיה לו כיסוי מלא בעבודה חרוצה ויעילה.

רבים היו באים למקום עבודתם כדי לחזות בחופעה הנדירה, וללמוד מוסר השכל משני בעלי התשובה, שלמרות שנשאר מהם עור ועצמות בלבד, ידעו להפעיל את כח רצונם ולדרבן את עצמם לעבוד כלהט ובמרץ נעורים שעות על שעות ללא הפוגה. אלה שזכרו את מראה פניהם מתקופת העושר שלהם מלפני שלש שנים, כאשר הכריאות והאון שפע מכל ישותם, לא יכלו שלא להתרגש עמוקות בהסתכלם עתה על שני הסבלים, שעורם הצהיב כמו קלף מיובש ועצמות לחייהם החדות בלטו החוצה, ולא אחד הוריד דמעה מרוב רחמנות והשתתפות בצערם.

כדי לא להביא אותם במבוכה, היו האנשים מציעים בהם מבין סורגי הגדר שמסביב למבנה שבעלי התשובה עבדו שם והיו מסתלקים מהר כשהבחינו שהם מרגישים שמסתכלים בהם.

לאט לאט התאקלמו שוב בעיר, הפכו לאנשים שהצבור נזקק לשרותם והרווחו את לחמם כיושר ובנאמנות. הם מצאו להם מגורים מחוץ לעיר, כי התביישו לגור בשכנות עם היהודים, שאולי יזכירו להם עוונות ראשונים. הם גם לא רצו לגרום אי נעימות לילדיהם ולנכדיהם. מדוע יסבלו עבור עוון אבותיהם?

הכתב המפורש

ערב אחד, אחר יום של עמל מפרך, באו שני בעלי התשובה אל בעל מגלה עמוקות, כשפניהם מביע דאגה עמוקה. הם עמדו בהיסוס ליד הלדת וזיכו שהצדיק ישא את עיניו ויזמין אותם להיכנס.

"ברוכים הבאים, בני היקרים!" קרא בעל מגלה עמוקות כשהבחין בהם "אתם נראים לי מודאגים מאד... מה הסיבה? האם חסר לכם משהו? האם מישהו העליב אתכם, או גרם לכם עוול? ספרו נא לי ואעשה כל מה שביכולתי כדי לעזור לכם." "רבינו הצדיק!" געו שניהם כאחד בככי תמיהים "אנו מלאי פחד מיום הדין הנורא המשמש ובא! ימי הזיקנה מתקרבים והולכים, ולא רהוק היום בו יופיע מלאך המוות בעל אלף העינים ויביא אותנו בפני בית דין של מעלה, ושם יהיה עלינו למסור דין וחשבון על כל מעשינו בעולם הזה! אמנם סיגפנו את עצמנו במשך שלש שנים וקיבלנו באהבה את הסבל והעינויים של הגלות, אך מי יערב לנו שדי בכך? מי יודע

לחם יבשה וספל מים מהבאר היה מספיק בשבילם. הם סירבו לקבל חלב או תבשיל מכל מי שלא יהיה. ואם קרה שאיש מושב, מכניס אורחים, היה מפציר בהם מאד להצטרף אל שלחנו לארוחת צהרים או לסעודת הערב ולהישאר ללון אצלו על טפסל השינה במטבח — היו מצהירים בפניו בקול רווי כאב ויגון:

“יהודי יקר! להוי ידוע לך, שאנחנו עוכרי ישראל! עשרות שנים היינו מאכילים טרפות ליהודים יראים ושלמים והכשלנו אותם בעברות חמורות ביותר! אין אנו ראויים אפילו שתתנו לנו דריסת רגל בצל קורתכם! גם את פרוסת הלחם היבשה ואת המים במשורה אין לנו זכות לקבל! אך אין לנו ברירה, כי אחרת נגווע ברעב!” ובעוד המארה טוב הלכ נשאר כפה פעור מתמהון, היו סובבים על עקבם ועוזבים את המקום.

ואם אירע שבדרך הנודדים שלהם, חסרה המטרה, נקלעו לעיר או עיירה, היו פונים מיד לבית הכנסת של הקהילה ומחכים שם עד שקהל המתפללים התאסף לחפלת מנחה ומעריב. ואז היו עולים על הבימה, מבקשים שיהיה שקט, וחוזרים על ההכרזה:

“יהודים! כאן עומדים לפניכם שני פושעי ישראל שבמשך עשרות שנים הכשילו אלפים ורכבות במאכלות אסורות! אנו מחחרטים עתה על כל מה שעוללנו ומבקשים לחזור בתשובה כדי לכפר על עוונותינו! אנא יהודים רחמנים בני רחמנים, בקשו רחמים עלינו! הפילו תחנוניכם לפני רבון העולמים שתשובתנו תתקבל ברצון ולתקן את נשמותינו שלא נאבד לעד בשאול תחתיות!”

את דבריהם היו מסיימים בככי תמרורים, כשהם מטיחים את אגרופיהם כלבם. ועם גמר התפלה היו מטילים את עצמם על המפתח שלייד פתח היציאה, ומתחננים יחד בקול קורע לבבות:

“אנא אחים יקרים, עשה עמנו חסד ותגמלו לנו טובה ותדרכו כרגליכם על גופינו וחורקו כפרצופינו, כדי למרק את חטאינו ופשעינו!...”

פה ושם נמצאו כאלה שהטילו ספק בכנות דבריהם ונטו לראות בכך מין הצגה מבוימת של נוכלים, שכל חפצם הוא לזכות לאהדת הצבור כדי להנות ממתנות יד הגונות. אך העובדה שהם סירבו בעקשנות לקבל שום נדבת כסף. ורק לעתים נדירות היו מסכימים לקבל אצל מישהו תבשיל חלבי שנשאר מאתמול, ואכלו אותה בעמידה בחצר הבית או בפתח הדירה, ומיד אח"כ הלכו ל"הכנסת אורחים", מקום שם שכבו לישון על הארץ עם אבן למראשותיהם (אם כי היו שם מטות ושמיכות בשביל עוברי אורח עניים) — שיכנעה את כולם שאין להם עסק עם אנשי מרמה, אלא עם חוזרים בתשובה באמת. המפקירים את עצמם לסבל ולעינויים על מנת לזכות למחילה ולכפרה, ואז היו הבריות מרחמים עליהם וכל אחד איחל להם שתשובתם תעלה ותגיע עד כסא הכבוד ותתקבל ברצון “כקרבן עולה וכקטורת כליל...”

רק כליל שבת ובשבת בבוקר היו נענים בחפץ לב להזמנתם של בעלי בתים להתלוות אליהם ולהיות אורחיהם לסעודת השבת. בשבת קיבלו פחות או יותר צורה

אנושית, כי לקראת שבת מלכתא היו מנערים את האבק מעל בגדיהם ונעליהם ורוחצים את הפנים ואת הידים. כל שעת הסעודה היו יושבים בקצה השלחן, על חודו של כסא, ומכל המאכלים שהיו מגישים לפניהם היו רק טועמים משהו על קצה המזלג כדי לצאת ידי חובה בלבד לכבוד שבת. הם ביקשו בעיקר רק פרוסת לחם וספל מים להשקיט את רעבונם. בגמרם לאכול ולברך ברכת המזון היו חוזרים ל"הכנסת אורחים" כדי לתת מנוחה לעצמותיהם העייפות מטלטולי הדרך של כל השבוע בנדידתם המייגעת חסרת היעד.

איתנים ברוחם

כך, לפי סדר חיים זה, ללא כל שינויים, ומבלי לנסות להקל על עצמם במאומה את סאת הסבל והעיינויים, עברו עליהם ימים, שבועות וחדשים. תקופת השנה התחלפו, מזג האוויר השתנה, אך אצלם לא חל כל שינוי. אותם המלכודים שימשו כסות לגופם הכחוש — בין בקור ובין בחום, בין ביום ובין בלילה, בין בחול ובין בשבת.

כל מי שהסתכל בהם ראה לפניו שני עניים מרודים, מצומקים ומקומטים, גבם שחוח, ומעיניהם נשקפת ההכנעה ונמיכות הרוח של פושטי יד מימים ימימה, מעל פניהם נמוק כל זכר לאותה שביעות רצון של חיי העושר והרווחה בעבר. הם נראו כקבצנים מדורי דורות, בהבדל היחידי, שהם לא נשאו על כתפם שום תרמיל, כי לא היה להם שום דבר להכניס לתוכו.

אך על אף הסבל הקשה — הקור, הרעב וטלטולי הדרך המפרכים — נשארו איתנים ברוחם ללא חת, נאמנים להחלטתם לקבל יסורים באהבה. הם לא ניצלו שום הזדמנות לתת קצת מנוחה לגופם היגע, ביום חול, או להרשות לעצמם נגיסה טעימה או לגימה של תענוג. לעתים קרובות היו מציעים להם ארוחה דשנה ויותר מקורטוב משקה מחמם עצמות. ולא פעם עלו לנחיריהם ריחות הניחוח של תבשילי הדגים ושל צלי הבשר וכוסיות היי"ש, בעת שעמדו ליד דלת מטבח, כשידם הכחושה מושטת בבקשה לחתיכת לחם ישנה, או שארית של אוכל חלבי מאתמול או משלשום. הם היו איתנים כסלע ולא זזו כמלוא נימא מדרך התשובה כפי שהותווה לפנייהם על ידי בעל מגלה עמוקות בהתאם לפסק הדין של בית הדין הגדול, רק בדרך זו יעלה בידם לכפר על חטאיהם.

עם תום הגלות

כך עברו על שני השותפים בעלי-החשובה שלש שנים תמימות. שלש שנות סבל בל יתואר. הדמויות הגבריות של שני הקצבים שופעי המרץ ובריאות היו עתה מצומקות ורזות, שבורות ורצוצות ומדוכאות עד עפר. במשך שלושת השנים הללו לא נהנו מעולם הזה אפילו הנאה קלה שבקלות. להיפך, הם ברחו כמטחוי קשת מכל דבר שעלול לגרום להם תענוג כלשהו, כדי שלא לבוא לידי נסיון. השמחה וההנאה היו

קצט

תתעכבו לא מחמת גשם ולא מחמת ברד, לא מחמת שלג ולא מחמת רוחות סוערות. במקום בו תלונו היום אל תלונו מחר. ובכל ישוב יהודי שאליו תגיעו, תלכו, ראשית כל אל בית הכנסת, תעלו על הבימה ותחזרו על ההכרזה:

”יהודים! להוי ידוע לכם, שאנחנו פושעי ישראל! כמשך עשרות שנים היינו מאכילי טרפות והכשלנו אלפים ורבות בעברות חמורות ביותר! עתה אנו מתחרטים על כל זה ורוצים לחזור בתשובה! אנא, במטותא ממכם, התפללו בעדנו ובעד נשמותינו שנזכה לסליחה ולכפרה!”

”כמשך כל ימות השבוע כל יבוא אל פיהם שום מאכל בשרי, רק בשבתות וימים טובים יהיה מותר לכם לטעום בשר, אך רק כזית, כדי לצאת ידי חובה. לישון — תישנו רק על הארץ עם אבן למראשותיכם. כמשך כל אותה תקופה, תחזרו על הפתחים כקבצנים. אך תקבלו נדבות רק כדי קיום כדוחק ובצמצום ליום אחד בלבד, ורק כדי להחזיק את הנשמה, אל תשאירו שום דבר בידכם עבור יום המחר. ”לאחר שתתנהגו בצורה כזו כמשך שלש שנים, תחזרו לקראקוב ברגל, ואם הקב”ה יתן לי חיים עד אז, אמשיך להורות לכם אי”ה כל צעדי התשובה הכאים! אם חס ושלום כבר לא אהיה אז בחיים, תמצאו אצל ממלא מקומי מכתב סגור וחתום שיכיל את כל ההוראות על דרך התנהגותכם בדרך התשובה בעתיד.

זיכוד הנשמה

ישר מאולם בית הדין של בעל ”מגלה עמוקות” יצאו שני השותפים בעלי התשובה לעבר בתי הכנסת של העיר למלאות את פקודת הרב. תושבי העיר נדמו ושערות ראשם סמרו לשמע וידוים של שני הקצבים העשירים, בתחילה לא האמינו למשמע אזניהם. לא קל היה להם לעכל את הידיעה המדהימה כי אכן העיר כולה הוגעלה במאכלות אסורות משך רבות בשנים. אולם וידוים של שני הקצבים, שכרון לבם ובכיים הקורע לב אישר את פסקו של הרב. עתה נודע להם פשר הכרתו של הרב ופקודתו החמורה לנתץ את כל כלי הבשר של תושבי העיר ולנפצם לרסיסים מבלי השאיר מהם שריד ופליט.

העיר כולה רעשה וגעשה. רבים מלאו את בתי הכנסיות ובתי המדרש ושפכו את לבם כמים נוכח פני ה', לכפר על עוונם שנכשלו בשגגה בעברות כה חמורות. אוריה של תשובה רחשה בכל תושבי העיר והם קבלו עליהם להזהר במשנה זהירות בכל הבא אל פיהם, לבדוק בשבע עינים ולהתייחס ברצינות מרובה לכל השייך לכשרות. הוסיפו לכך גם שני בעלי התשובה, שעוררו את הקהל על ידי סיבובם בבתי הכנסת ווידוים הנורא, בהשיכם עצמם על מפתן הפתח, כמדרש לכל עובר. לאחר ששני הקצבים קיימו את פקודת הרב בכל הנוגע לעיר קראקוב, ואחר שהשתטתחו על בית העלמין ובקשו סליחה ומחילה משוכני העפר, יצאו שני השותפים בעלי התשובה לדרך נדויהם, כדי להתחיל מיד לסגף את עצמם בסבלות ה”גלות” ככפרה עבור חטאיהם. הם אפילו לא הלכו להיפרד מנשיהם וילדיהם לפני

צאתם לדרכם הארוכה ורבת הסבל, מבלי לקחת אתם מאומה פרק לכסותם לעורם, עזבו מיד את עיר מולדתם, והחלו לכתת את רגליהם בדרכי נכר לא נודעות. הם הלכו ללא מטרה וללא כיון, לא היה חשוב בשכילם מתי יגיעו למקום זה או אחר, ולא חקרו לדעת איך קוראים למקום ומה טיבו, האם זה כרך, ישוב או כפר, להיפך, הם העדיפו להיטלטל בשבילים הרחוקים ממקומות יישוב, להתגורר בשדות עזובים או ביערות. תחת כפת השמים, לשבור את רעבונם בצמחי בר ובגידולי פרא ולהשקיט את צמאונן כמי מעיין — ובלכד שלא יצטרכו למתנת בשר ודם. בהרחיקם מן העיר ובצעדם לכד על פני שדות ויערות דוממים יכלו להרהר בשקט ובאין מפריע, העובדה שמעתה יכול כל שעל אדמה לשמש להם כמקום משכב בלילה וכל אבן יכולה להיות כר למראשותיהם, פקחה את עיניהם לראות ולהבין איזה כסילים היו כל ימיהם ברדפם אחרי העושר ובהתמכרותם לתאוות הכצע במדה כזו עד כדי לעבור את העברות החמורות שבתורה. הנדידה בחיק הטבע, כאשר צרכי הקיום שלהם היו כמעט אפסיים, עוררה בהם שוב ושוב את ההכרה כמה טוב לו לאדם לחיות חיי צנע עם מצפון נקי, מאשר לשאוף לחיי מותרות ועל ידי כך להיסחף למעשים נפשעים, לחטוא ולהחטיא את האחרים.

בשאפם עידוד מהחלטתם הנחושה לקבל על עצמם יסורים באהבה, צעדו השניים בדרך לא דרך, מבלי לדעת לאן יובילום רגליהם. הם פסעו בדממה, בשפתיים חשוקות, הראשים מורדים והעיניים נעוצות בקרקע, וכל אחד שקוע במחשבותיו. מה השעה כעת? האם קרובה שעת הערב? מה יהיה מזג האוויר? האם מתקרבת סופה? האם יבוא גשם? — כל השאלות האלו לא עניינו אותם כלל. בכל פיסת קרקע, בה חדרוכנה רגליהם עם בוא השמש, שם ישארו לשכב למנוחת הלילה. וכאשר יתפוס אותם הגשם או תפגע בהם הסופה, רק אז יחפשו מחסה כדי למצוא מגן מהקור והרטיבות.

מפעם לפעם היו מחליפים ביניהם מילה או שתיים, אך אלה יצאו מפיהם בנחת ובענווה והכנעה בלתי רגילים, רחוק כרחוק מזרח ממערב מדרך דיבורם של שני סותרים גדולים כמוהם, שרק לפני שבועות מספר ניהלו עיסקות ענק. החזרה בתשובה שהם קיבלו על עצמם בכל לבם ונפשם, הפכה אותם בכת אחת למיני יצורים שלא מעלמא הדין, שאין להם שייכות לחיי אנוש רגילים.

גלות ארוכה

כשגברה עייפותם, ורגליהם פקו מרוב הליכה, היו מטילים את עצמם על האדמה הצחיחה, בשוחה כלשהי, אחד על יד השני ושוקעים בשנת ישרים. כשהיו מתעוררים בלילה הם לא התענינו לדעת מה השעה. ומיד כשהאיר השחר היו קמים "ממשכבם" וממשיכים בדרכם.

כאשר הרעב התחיל להציק להם, היו סורקים בעיניהם את הסביבה עד שמבטם נפל על מיבנה כלשהו, וצעדו לעברו כדי לבקש שיתנו להם לקיים את נפשם. פיסת

"כשם שלרופא הכירוג, אסור להתרגש נוכח יסורי החולה בעת שהוא חותך בכשר החי", — המשיך הרב — "ועליו להחזיר את איזמלו עמוק יותר ויותר פנימה, ללא רחמים, כדי להגיע למקומות הנגועים, לקדוח ולשרש עד העצם ולפעמים אף לקטוע את העצם עצמו — כך אסור לי לחוס ולחמול על גופכם הגשמי, אלא לייסר אתכם ולענות אתכם בעינויים וכאבים קשים ומרים ביותר, ובלכד להציל את נשמותיכם מלהיצלות כאש הגהינום לנצח נצחים!"

דרך התשובה

"ובכן, הקשיבו איפוא ואגידה לכם מה הם הצעדים הבאים שעליכם לעשות בדרך התשובה:

"על שניכם לעבור בכל בתי הכנסת ובכל בתי המדרש שבקראקוב, בשעה שהם מלאים מתפללים, לעלות על הבימה ולהכריז בקול רם כדלהלן:

"יבותי! הננו מודיעים ומתוודים בפניכם, שאנחנו חוטאים ופושעים! עוכרי ישראל! כמשך עשרות שנים הפצנו ביניכם בשר טרפה והכשלנו אתכם בעבירות חמורות ביותר! המטנו אסון עליכם ועל נשמותיכם ע"י שפיטמנו אתכם בנבלות ובחלב! מי יודע כמה מקרוביכם או ילדיכם נגדעו מן העולם בעוון זה, נכרתו בדמי ימיהם, כחייבי כריתות! אנו מודים ומתוודים על כך כרבים, ומבקשים ומתחננים לפניכם לסלוח לנו על כל מה שעוללנו לכם, ולהתפלל בעדנו אל אלוקי הרחמים שגם הוא יקבל את תשובתנו וימחול לנו על כל עוונותינו..."

"אל תמהרו לרדת מהבימה". הורה להם הרב "אלא תישארו שם ותמשיכו לככות ולקונן ולהתחנן, להכות על חטא ולחלוש את שערוטיכם ולא לסגור את מעיין הדמעות, עד שיכמרו עליכם רחמי הקהל, והם יודיעו לכם שהם מוחלים לכם במחילה גמורה ושהם יתפללו עליכם שגם השי"ת יסלח לכם על חטאתיכם. עם סיום התפלה, לפני שהקהל יוצא מבית הכנסת, תשכיבו את עצמכם על מפתן פתח היציאה, וכל מי יציא מבית הכנסת יצטרך לדרוך עליכם ולירוק בפניכם..."

"כל אותה שעה בעת שתהיו שטוחים על הארץ וקהל היוצאים מבית הכנסת יעבור וידרוך עליכם, תגידו ויודו כמו ביום הכפורים ותכו על לבכם ב"על חטא!" "כך תעשו בכל בתי הכנסת בעיר, וכשתגמרו לעבור את כל בתי הכנסת ובתי המדרש, מבלי להחסיר אף בית תפלה אחד, תצאו לבית העלמין, להשתטח על קברות הצדיקים ועל קברותיהם של אלה שנפטרו זה לא כבר ושל אלו שמתו במגפות. תבקשו מחילה מהצדיקים הקדושים ושאר הנפטרים, שאולי ניספו בעוונותיכם, ותעוררו את רחמיהם שהם יתפללו בעדכם וימליצו טוב בעדכם בפני בעל הרחמים. "לאחר כל זאת תעזבו את העיר קראקוב ותלכו לערוך "גלות" לתקופה של שלש שנים. עליכם לנדוד רק כרגל, תמיד להיות נע ונד, אל תתעכבו במקום אחד יותר ממצע לעת, חוץ משכרות וחגים, תמשיכו בנדודיכם בכל מזג אוויר שהוא. אל

קצה

קצא

כמה רבנים ניגשו אל בעל מגלה-עמוקות והציעו לו שיצוה על שני הקצבים ללכת בינתיים הביתה, כדי שבית הדין יוכל לדון בענין בשקט ולחפש דרך כיצד להציל את נשמותיהם מדינה של גהינם.

לאחר ששני השותפים מאכילי הטריפה עזבו את האולם, פתחו חברי בית הדין בהתייעצות קדחתנית בינם לבין עצמם, דנו והתוכחו במרץ, במאמץ לקבוע את המעשה ואת הדרך אשר לפיה ילכו ויתנהגו החוטאים כדי להגיע לתשובה שלמה ולבוא לעולם האמת כשהם מנוקים ומצורפים מעוונותיהם הכבדים.

לא בנקל הגיע בית הדין לסיכומים בקשר לדרכי התשובה. הדיונים וה"שקלא וטריא" נמשכו שעה ארוכה. המצחים הגבוהים של הרבנים נחרשו קמטים עמוקים מרוב מאמץ לצלול בים הש"ס והפוסקים, ראשונים ואחרונים, וכל המקורות שיש להם שייכות לסוגיות של חוטא ומחטאי, הכשלת הרבים, חייבי כריתות וחייבי לאוין, נבלה וטריפה, חלב ודם.

כשנתעוררו ספקות וחילוקי דעות ניגשו לייני כספרים. עד מהרה התמלאו כל השולחנות כספרים פתוחים שהוציאו מהארונות הרבים שהקיפו את הקירות. גם הרב בעל מגלה עמוקות הביא מכיחו ספרים עתיקים יקרי ערך, שמהם צידד להוכיח, שחשובה מתאימה יכולה לכפר גם על החטאים הנוראים האלה.

הדיונים והוויכוחים התריפים נתמשכו עד שעה מאוחרת כלילה, כשכולם סחוטים מרוב עייפות. החליטו להפסיק את הישיבה, ולחדש אותה למחרת בבוקר. הרבנים חברי בית הדין סודרו למנוחת הלילה אצל הבעלי הבתים החשובים בקראקוב, אם כי אלה לא ידעו כלל "מה הולך כאן" ובשל מה כל הפעילות האינטנסיבית הזו.

הרבנים חברי בית הדין הקדימו לקום בהשכמת הבוקר, התפללו, סעדו בחפזון את פת השחרית, ומיהרו לבית הכנסת הגדול כדי לחדש את הדיון שהופסק אמש, במטרה לחרוץ את כללי התשובה עבור הקצבים מאכילי הטריפות. כך עברו כמה ימים של ישיבות ודיונים, ועדיין לא יכלו חברי בית הדין להגיע לידי החלטה אחידה בדבר דרכי התשובה עבור שני הבעלי העבירה, הרוצים למרק את עוונותיהם בעולם הזה ולהגיע זכאים לעולם הבא.

הקצבים מתכוונים לגזר דינם

בינתיים נשאר שני הקצבים השותפים סגורים בדירותיהם, קפואים ודוממים. פניהם רעים ונפולים לכלי הכר, כמעט ללא אוכל וללא שינה, רק בוכים ומקוננים, מזמן לזמן, כאשר מלאי הדמעות התחדש...

עם כל זאת, לא ידעו המוני היהודים בקראקוב אף שמץ קל על מה המדובר, לשם מה התכנסו ובאו לכאן כל כך הרבה רבנים וגדולי תורה, ואיך כל זה מתקשר עם שני הקצבים השותפים, כי הרב בעל מגלה עמוקות השכיל לנהל את כל הישיבות וההתייעצויות בסודיות מוחלטת. אף איש, חוץ מחברי בית הדין, לא היה רשאי

להימצא בבית הכנסת הגדול בימים אלה. האדם היחיד שנתנה לו רשות כניסה היה שמש בית הדין, והלה הוזהר באזהרה חמורה לשמור את לשונו ולא לספר לשום אדם שבעולם דבר וחצי דבר בקשר לגילוי השערוריה האיומה של האכל בשר טרפה לעיר שלמה במשך עשרות שנים על ידי שני השותפים הקצבים, העשירים ובעלי העמדה הנכבדים ביותר בעיר — עד שתגיע השעה שאפשר יהיה לפרסם את הדבר ברבים. בני הבית של הקצבים השותפים, נשיהם וילדיהם, חתניהם וכלותיהם, לא ידעו את נפשם מרוב תדהמה. הם הפגיעו בכעליהם ובאביהם, והתחננו לפניהם:

“אבא! חתני! מה קרה? דבר! אמור מילה!”

אך לא קיבלו כל מענה...

הם התענו והתייסרו כל העת, לא סידרו את הבית, לא הציעו את המטות — אך שום דבר לא הועיל, השנים היו דוממים כאבן.

גזר הדין

לבסוף הגיע היום בו נפלה ההכרעה, נוסחת ההחלטה המוסכמת שנתקבלה ע"י בית הדין בבית הכנסת הגדול נרשמה בקולמוס של נוצת אורז על פני גליון נייר ארוך, ובה סעיפים רבים בדבר דרכי התשובה עבור שני השותפים מאכילי הטרפות. אז שלח בעל מגלה עמוקות את השמש לקרוא לשני השותפים שיכואו להתייצב בפני הרבנים חברי בית הדין הגדול.

הרבנים כמעט שלא הכירו את שתי הבאים, שראו אותם רק לפני ימים מספר. שניהם השתנו פלאים במשך ימים ספורים אלו, כאילו החליפו צורה. פניהם היו כפני אדם הנוטה למות, חלשים ותשושים כאילו אולה מגופם טפת דמם האחרונה... בקושי יכלו לעמוד על הרגליים...

חזותם המזועזעת של שני מבקשי התשובה אשר מקצבים גברתנים, שהרם כמעט פרץ מפניהם מרוב אונים ובריאות, הפכו תוך ימים ספורים לצל אדם, אך ורק עקב הצער ויסורי החרטה על מעשיהם בעבר, נגעו מאד ללב חברי בית הדין, ובעיני רבים נצנצו דמעות של רחמים וחמלה.

“אם הם מתייסרים ביסורי חרטה כאלה, הרי הם בעלי תשובה ממש!” קרא אחד הרבנים, שלבו נתכווץ בקרבו מרוב רגש.

“הרי מינוט חלכם ודמם, צריך להתקבל כאילו הקריבו קרבן עולה על מזבח התשובה!” החרה החזיק אחריו רב שני בקול רווי דמעות.

הרב בעל מגלה עמוקות קם ממקומו ובבית הכנסת הושלך הס, הוא פנה אל שני הקצבים, שנשארו עומדים ליד הפתח כשעיניהם נעוצות ברצפה, ושאל אותם בקול רם:

“האם מוכנים ומזומנים אתם לקבל על עצמכם לשמור ולעשות ולקיים את כל מה שבית דין זה יטיל עליכם?”

“כן!!!” ענו שניהם כאחד בכל כוחם. “אפילו אם תצוו שיגזרו אותנו לגורים

קפט

עבור נשמתו החוטאת, פתח אחד מהם את דבריו והשני החרה החזיק אחריו:
 "מזה עשרות בשנים אנו משווקים ומפיצים כשר טרף בכל רחבי קראקוב! בגלל
 תאוות הבצע הכשלנו את יהודי העיר בעבירות חמורות ביותר!
 "היינו נוחרים בהמות ומנבלים עגלים ומוכרים את בשרם בתור כשר למהדרין מן
 המהדרין! כשר הטרפה שלנו מצא את דרכו בכל בית יהודי בקראקוב! אין בית אשר
 מטבחו לא נתגעל במאכלי פיגול שסופקו על ידינו. הודות לכך הגענו לרכוש עצום.
 קנינו לנו בתים, ווילות הדורות הטובלות בגני נוי מטופחים להפליא, מילאנו את
 דירתנו בכל שכיות החמדה שנפשנו חשקה בהם: רהיטים יקרים כמו בארמונות
 מלכים, כלי כסף וכלי זהב, תכשיטי פז ויהלומים נוצצים. כאנו בקשרי חיתוך עם
 המשפחות המיוחסות ביותר, חילקנו גם סכומי כסף גדולים לצרכי צדקה — וכל זה
 בא לנו מהרווחים של הפצת בשר החועכה והכשלת אלפים ורכבות יהודים תמימים
 שהתפטמו במאכלות אסורות!

"עתה נפקחו עינינו לראות ונוכחנו לדעת מה עוללנו מאז ימי נעורינו ועד היום!
 אנו בושים מעצמנו ומלאים ייסורי חרטה. אנו יודעים שעבור חטאים כאלה לא
 יוצאים אף פעם מגיהנום! עד כה לא עמדנו על חומרת הפשע. אנחנו עמי הארצות
 ובורים: מעולם לא לימדו אותנו מאומה! מאז היתנו ילדים קטנים היינו יתומים
 מאב ומאם, ולא היה מי שיחנך אותנו. עתה נודע לנו כמה אנו צריכים להכות על
 חטא! אנו מבקשים איפוא ממעלתכם להוציא בשבילנו תשובת המשקל כדי שנוכל
 לכפר על עוונותינו. אנו מוכנים לקבל על עצמנו סיגופים קשים ביותר, שיבזו אותנו,
 שירמסו את כבודנו עד עפר — ובלבד להגיע לעולם האמת כשאנו ממורקים
 ומצורפים מהעבירות שבידנו..."

זעקת שבר

עוד לפני ששני הקצבים השוחפים סיימו את דברי הווידוי שלהם, כבר עברה
 חלחלה בין שורות הרבנים, שבקושי יכלו להאמין למשמע אזניהם, ופה ושם פרצו
 התייפחויות של ככי ולחש רחש של תמהון ותדהמה, אך לאחר שכל הפרשה כולה
 נגלה בפניהם על חומרתה, הקיף היגון והכאב את כולם. חלק מהרבנים קרעו
 קריעה.... ירדו לשבת על הרצפה כאבלים ופתחו בנהי וקינה כמו על חורבן בית
 המקדש.

"שוד ושבר!" קוננו הרבנים "כל המאכד נפש אחד מישראל כאילו אבד עולם
 מלא!" כמה נפשות נגדעו מן העולם כטרם עת! בעון ההסתאכות במאכלי נבלה
 וטרפה וחלב פרצו המגפות, ועוללי ימים ותינוקות של בית רבן ניספו בה, ופתיל
 חייהם ניתק!!".

"האם ישנה בכלל אפשרות תשובה בשבילם?" נורקה שאלה מפיו של אחד
 הרבנים.

"אין להם תקומה! אבדה תיקוותם!" קבעו רבנים אחרים בסערת רוחם.

"גם כל הארבע מיתות בית דין אינם עונש מספיק בשביל פשעים כאלה" קרא משהו ברתחה ובזעם עצור " שום תשובת משקל לא תוכל לצרף את נשמותיהם החוטאות, נגזר עליהם להתהפך ולהתגלגל בכף הקלע לעולמי עד!..."

שני השותפים הקצבים עמדו פיק ברכיים כשעיניהם כבושות בקרקע, ודברי הזעם של הרבנים שהוטחו כלפיהם בלהט רק ברגעים החמים של הגילוי המדהים, נחתו על ראשיהם כמהלומות עזות ופגעו בהם כמדקרות חרב. מעיהם נתהפכו בקרבם ומרתם כאילו נשפכה והרוק בפיהם היה מר כלענה.

הם הטילו את עצמם על הארץ בשאריח כוחותיהם ופתחו ביללה צרחנית כשל חיה פצועה:

"רבנים קדושים! רחמו על נשמותינו! אל תחוסו על גופינו כלל וכלל! תצוו אפילו לסרוק את בשרנו במסרקות של ברזל ולזרות מלח על הפצעים ואנחנו נקבל את היסורים מבלי לפצות פה — ובלבד שנציל את נשמותינו מדראון עולם בשאלו תחתיות!!"

כאשר בעל מגלה עמוקות התכוונן בפניהם הזועמים של הרבנים שבקושי יכלו לשלוט ברוחם, ולאזינו הגיעו יללות הרפאים המחרידות של הקצבים השותפים, שבקעו מלכותיהם השבורים והרצוצים, נתעוררו רחמיו על שתי הנשמות האבודות, והוא פנה אל בית הדין, בקול רך ומשיב חמה, בהתאמצו לשדל את הרבנים להטות אוזן קשבת לתחנוניהם של החוטאים המבקשים לפתוח להם שערי תשובה — ולנסות ככל זאת למצוא מוצא...

אין חוטא שאין לו תקנה

"מורי ורבותי, רבנים ודיינים מומחים!" פתח הרב את דבריו "ידועים ומקובלים עלינו דברי רבותינו בעלי התלמוד ונושאי כליהם, אין חטא שאין לו תקנה! התשובה בוקעת ועולה דרך כל הרקיעים ופורצת כל השערים הנעולים! ואמרו בגמרא על מנשה מלך יהודה, אשר העמיד צלם בהיכל ה', כאשר ביקש לחזור בתשובה, נעלו המלאכים בפניו את כל השערים, כדי שתשובתו לא תתקבל — ואז גברה מדת הרחמים על מדת הדין והקב"ה כביכול עשה לו כמין מחתרת ברקיע כדי לקבלו בתשובה! ואם השי"ת ריחם על חוטא גדול כזה שהכניס פסל בבית המקדש, מדוע לא יכמרו רחמינו על שני האנשים האלה המתפלשים בעפר לרגלינו ומתחננים ומבקשים סליחה וכפרה — מדוע לא ננסה למצוא מרפה לגפשמם ולחחור בשבילם דרך לחשובה?"

דבריו הנרגשים של בעל מגלה-עמוקות שיככו במקצת את סערת הרוחות והפיגו במידת מה את הרתחה והזעם שהופנו נגד השניים, כשכילו מעשי הנבלה שביצעו, בהכשילים עיר שלמה במשך שנים בעבירות חמורות ביותר. גם המראה של השניים ששכבו עתה על הרצפה בהכנעה ובהשפלה כשפניהם כבושות בקרקע ויללת היאוש שלהם ממלאת את חלל האולם, עורר בכל זאת את רגשי הרחמים שכלב חברי בית הדין והם התחילו להתלחש ביניהם ולטכס עצה כדת מה לעשות.

